موږه دوه په
دوه ملګري

موږه دوه په دوه ملګري

شعري ټولګه

شاعــر: محمدالله شېرزی

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړني

د کتاب نوم: موره دوه په دوه ملګري

شاعر: محمد الله شېرزی

د پښتی ډیزاین : شمس الله ساحل

ډیزاین او کمپوز: محمد الله شېرزی او ساحل

د چاپ شمېر : ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ نیټه: ۱۳۹۳ لمریز کال

د اړیکو شمېرې: 0700788969 - 0778850860

برېښنالیک : m.ullahsherzai@gmail.com

خپرندوی: روان ادبي غورځنګ

د چاپ حقوق د لیکوال سره خوندي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

هره روه په روه ملګري

دالـــــی

Present

تاته!

زړه سواندو و الدينو ته!

هغه چاته! چې مينه پيژني

او زړه کې عالي ورکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپرونديٍ ټولنې يادداښت

د شعر په رنګينه نړۍ کې يو بل په زړه پورې ګام!!!

روان ادبي غورځنګ ټولنه د صبريو ولسوالۍ د يعقوبيو ليسه کې په ۱۳۸۵ل رامنځته شوي . د نوموړي ټولنې د رامنځته کيدو اساسي هدف د پښتو مورنۍ ژبې غني کول، د افغاني کلتور پياوړتيا ،او د نوي نسل سالمه روزنه ده، چې د ټولنې غړي يې په ارته سينه او ورين تندي دځان مسوليت بولي. دروان ادبي غورځنګ ټولنې په لمن کې هره جمعه لسګونه تاند او نوي ټوکيدلي شاعران او ليکوالان راټوليږي، په زړه پورې شعرونه، ليکنې اوروي، او کره کتنې ته يې وړاندې کوي. روان ادبي غورځنګ په لومړي ځل د ځوانو شاعرانو ګډه شعري ټولګه (تنکی هيلې) چاپ او خپاره کړه،او اوس دادی د تکړه شاعر او ليکوال ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو مجموعه (موږه دوه په دوه ملګري) د چاپ په ګاڼه سمبالوي، او د شعر مينه والو ته يې وړاندې کوي، او د ځان او سيمې لپاره يې ستر وياړ بولې. روان ادبي غورځنګ ټولنه خپلو علاقه مندانو ته ډاډ ورکوي، او د زيرۍ په ډول زياتوي، چې انشاآلله په نږدې راتلونکي کې به د شعر او نثر په برخه کې ډير نور په زړه پورې کتابونه چاپ او خپاره کړي، چې ځينې يې همدا اوس تر کار لاندې دي. په اخېر کې ددې شعري ټولګې مبارکي ټولو خوست ميشتو، د ادب مينه والو، د روان ادبي غورځنګ د ټولنې غړو او په ځانګړي ډول ښاغلي محمدالله شېرزي ته وايم.

په خورا درنه مينه

رحمت الله فائيز د روان ادبي غورځنګ مشر

۲۲/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

دا دځوان شاعراو ژورنالېست ښاغلي محمدالله شېرزي د شعرونو ټولګه ده، چې د ځوانۍ په لومړيو پسرليو کې يې د خپل زړه بړاس پکې ايستلی او طبع ازمايي کړېده. ځواني د ځوانۍ وختونه اوغوښتنې عجيبې او زر بدليدونکي وي،ځوانان چې څومره ليکلوته ليوالتيا لري،له دې بيا د هغه زر چاپ او خپرولو ته لا بيړه او تلوسه لري. خو ډېر دوستان او فرهنګي ملګري مې ليدلي دي، چې د خپلو هغو اثارو په چاپ او خپرولو پښيماني څرګندوي،چې د خپل هنري ژوند د تنکيو ځوانيو او د کار په پيل کې يې ټولنې ته وړاندې کړي وي، داځکه چې په ځوانۍ کې انسان له هره حيثه ځوان او بې تجربې وي، د عمر په تيريدو او پخيدو سره د انسان کړه وړه او پوهه هم د پوخوالي خواته ځي.

ځوان شېرزی به هم انشاالله د ځوانۍ د خپلو هنري تخليقاتو پوخوالي او پرمختګ تجربه او رامنځته کړي، مخکې له دې، چې له دې زيات په (موږه دوه په دوه ملګري) خبري وکړو.لاژمه بولم چې د هنر ښکلا او فرهنګ په باب يو څه ووايو، چې د ځوانو ليکوالو او شاعرانو که خدای کول يو څه ورته پام شي او د خپلو تخليقاتو ښکلا او هنريت ته متوجه واوسي. کله چې د هنراو فرهنګ مفهوم په ژبه راوړو اويا زموږ په فکر کې راګرځي،نو ورسره جوخت هرومرو د شعر او ښکلا مفاهيم هم زموږ په ذهن کې را ګرځي هنر او ښکلا يو له بل سره نه بېليدونکي مفاهېم دي، ځينې هنر څېړونکي خو ښکلا د هنر،هنري شکل ګڼي، يعنې کله چې هنرمند خپله تخليقي پديده د ښکلا لوړې پوړۍ ته ورسوي د خلکوپه زړونو منګولې لګوي،عواطف او احساسات يې تراغېز لاندې راولي، او هغه پيغام چې په نوموړي پديده کې يې هنرمند انعکاس کړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی. د مخاطب ذهن ته د زرینو وړانګو په بڼه نفوذ کوي، او خپل قوت سره يې عکس العمل ته رابولي.هنرمند په طبیعت کې پرته ښکلا د خپلو عواطفو په ګډون سره لا برجسته کوي او د خپلې ټولنې د درك له سطحې سره يې برابروي. واقيعتونه لکه لعل له ايرو راوباسي، خلك يې په ارزښت پوهوي،او غواړي چې خلك په څه ډول او رنګ ترې ګټه واخلي. هو! هنر ښکلا ده او ښکلا هغه څه دي چې زړه يې ومني، ښکلا نسبي شی دی او خاص تعريف نه لري. خو دومره خامخا ويلی شو چې زيبايي او ښکلا د ښکلو هنرونو لومړنی شرط دی.......

شعر ددغو واقيعتونو د څرګندولو او خلکو ته د هغوی د رسولو يوه ښه وسيله ده،چې شاعر د هغې څخه په ګټې اخيستو سره په موثره توګه کولی شي خپلې هيلې او غوښتنې خپلو مخاطبانو ته ورسوي نو ځکه وايو چې: شعر ښکلی، موزون او آهنګ لرونکی کلام دی،چې هنري ارزښت ولري. کلاسيکو اشعارو به وزن او قافيه درلودل، خو اوسنی ازاد شعر که قافيه هم ونلري، خو چې مفاهيم په ښکلي انداز او اهنګ لرونکو ترکيبونو کې په مهارت سره واړول شي شعر ترې جوړيږي. ښه شعر د شاعر له ضمير څخه سرچينه اخلي. د ښايست د پرښتو په اوښکو له مينځلو وروسته د مينې د نړۍ غيږې ته سپارل کيږي. په شعر کې اصلي تومنه سوځې او پيغامونه دي، خو ښايست او ښکلا يې خوږې کليمې او ترکيبونه دي، لکه د يوې ښايسته ناوې پرسر چې زرين شالونه ور په سر کړل شي،نوښايست او ښکلا يې نوره هم زړه راښکونکې او بوګنونکې شي. د نوي شعر مفهوم هم همدا دی چې نوي مفاهيم په نويو ترکيباتو کې وړاندې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلاسیکو اشعارو کې هم داسې جوړښتونه شته چې لا تراوسه هم نوي دي، او په ننني اشعارو کې ډېرداسې څه ترسترګو کیږي چې له اوسه په پیل کې زاړه دي. د اوسني ازاد شعر غوره توب دادی،چې د شعر تومنه او جوهر له کلماتو او قافیو څخه نه قربانیږي. خو دا هم باید له یاده ونه باسو چې په ازاد شعر کې هم آهنګ او ترنم د توجه وړ څیز دی. او له هغې پرته شعر شعریت له لاسه ورکوي، او په زړونو منګولې نشي لګولی. شعر د طبیعت د رنګینو په پسللو او د تعزل د روح په پوکولو سره د غزل په بڼه له خوندور او ځلاند د هستۍ ډګر ته راوځي، په زړونو کې د خپلې بقا له پاره د اوسیدو هوسا ځای پیدا کوي، او ترډیره ژوندی پاتې کیږي. او که دا ځانګړنې ترې واخیستل شي شعر د شاعر درجې ته راټیټیږي، ډیر ژر مري او پایښت نشي کولی. له بلې خوا داهم ضروري ده، چې پیغامونه نه باید دومره د تشبیهاتو او پیچلو ترکیبونو په پوښونو او لفافو کې وپیچل شي، چې د اصلي شکل موندل ګران او ستونزمن کړي، پیغام دې واضح او څرګند وي،خو ښکلي او مناسب کالي دې هم ورواغوستل شي، چې له هره حیثه مناسب او د ورځې د موډ سره برابروي.

د یادولو وړ ده، چې په اوسني وخت کې غښتلي شاعران زیار باسي چې ازاد شعر په زیاته اندازه وکاروي، خو ددې ترڅنګ د شعر کلاسيك فورمونه زموږ په ادبیاتو کې پوره مسلط او حتی یوه ډله خلك خو ازاد شعر، شعر نه ګڼي او استدلال کوي چې شعر د وزن، قافیې او اهنګ له درلودلو پرته شعر نه دی. خو دا خبره اوس د منلو وړ نه ده، ځکه چې ازاد شعر اوس په ټوله نړۍ کې د شعر په توګه منل شویدی. د تنکي ځوان ښاغلي محمدالله شېرزي په باب هیله لرم چې ډیر ژر به دده شعرونه او ژورنالستیکې لیکنې، چې دادی تازه له پوهنتون څخه فارغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شویدی، د پوخوالي او معیاري کیدو په لور راسخ ګامونه پورته کړي، اود معیار تر ماهي پورې به خپل یون ته په نه ستړي کیدونکي توګه دوام ورکړي.

د شېرزي او نورو ټولو ځوانانو د بري په هیله چې خپل هیواد او ولس د بریالي خدمت د تیارۍ په موخه ښې زده کړې وکړي، ښې ښې مفکورې او داسې ګټورې طرحې او لیکنې رامنځته کړي، چې موجوده مشکلات د پوهې او ځیرکۍ په زور حل او یوه اباده ، هوسا او بسیا ټولنه په پښو ودروي. هو! ځوانان دې دا وړتیا اوارتیا د منطق او علم په رڼا کې رامنځته او پلي کړي، ددوی د پیاوړتیا او بریا په ارزو.

په ژوره ادبي مینه

څیړنوال بسم الله حقمل د افغانستان دعلوماکاډمۍ

علمي غړی او د ولس غږ روزنیز مرکز رئیس

۱۳۹۲/۱۱/۱۵

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشېرزي ساده او خوندوره شاعري

زه چې کله کله د ملګرو شعرونه ګورم ډېر خوند ترې اخلم په رېښتیا له خونده ډك وي ، ښه قافیه نوي ردیفونه په وزن برابر له نوو فکرونو ډك خو په هرلحاظ له خونده ډك وي،یو وخت و د ګوتو په شمېر خلکو شعرونه لیکل هغه که نیم شعرونه له لغاتو هم ډك و مګرخلکو به په مینه لوستل ولې اوس شکر دی که پخوا سل شاعران وو اوس زرګونه شاعران دي بل دا چې د پخوا په څېر لغات پراني هم نشته ښه ساده روان مانا رسوونکي شعرونه شاعران لیکي،بې له شکه چې ښکلا په ساده توب کې ده او لویي په خاکسارۍ کې، هغه که په هره برخه کې وي ،په اوس شعرونو کې خو ځکه ښکلا په ځپو ده چې ساده دي ښه مانا رسوي خلك په اسانه پوهولی شي او خوند ترې اخلي چې د هغو شاعرانو له جملې یو محمد الله شېرزی هم دی ، د شېرزي شاعري په رېښتیا چې ساده او روانه ده، ځکه خو یې دشعر ښکلا هم ځپې وهي او خلك ترې زر مانا هم اخیستی شي ، ما چې د شېرزي شاعري لیدلې ډېر ورته خوښ یم او خوند مې ترې اخیستی دی لکه څنګه به مې چې له مشرانو لیکوالو شاعرانو څخه اوریدل چې شعر باید ساده او روان وي همدغه شان شاعري شېرزي هم کړې ، ګني راځئ د ده څو ساده او خوندور بیتونه ولولو.

دزړه کـورکې مې ساتلی یو ښاغــلی

راته خــــانـدي غلی غلی یو ښـاغلی

د نظر مرغلین تار مــې ترې چاپیر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هـرلوري مې څارلـــې يوښاغلـې

که باران د محبت شېبې شېبې شـي

مـا د زړه په سـر کرلـې يو ښاغلـې

شېرزي دېته ورته نور ډېر ښکلي ساده او روان شعرونه ليکلي دي ،شېرزی ډېروخت مشاعرو ته نه دی تللی ده خپله شاعري په اصطلاح پټه ساتلې وه،زما سره ډېر وخت کيږي ملګري لري خو نږدې وخت يې له شعر څخه خبرشوم، کله مې چې دده شاعري وليده ډېره مې خوښه شوه ده زيات شعرونه ازاد نظمونه او غزل ليکلي دي ،کله چې دا خدايي الهام چاته په نصيب شي نو هغه که په غر وي يا په سمه ، مشاعرو ته لاړ شي يا لاړ نه شي د بخت بېړۍ يې روانه وي ، لکه ما چې وړاندې وويل شېرزی مشاعرو ته ډېر نه دی تللی ولې شعر يې روان ساتلی شوی دا دی بې له اخېره يې د کتاب د چاپ نيت هم وکړشېرزی دې خدای ج ژوندی لري چې لا نورې پنځونې وکړي او خوندور شعرونه يې خلك مطالعه کړي ، ددې کتاب د چاپ مبارکي ټولو لوستونکو ته وايم مرغ يې ښه.

په درنه مينه

کمال شهزاده

۵/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوروم دې تصویر په سپینو ګوتو

شاعري هغه خوږه عطا ده، چې د نړۍ ستر لیکوال بولډر وايي:
((شاعر اوسه حتی که په نثر کې هم وي.)) هو! شاعري خوږه کلمه ده، او شاعران د ټولنې خواږه خلك دي، تل خوږې، ښکلي او ښایسته خبرې کوي. که ترخې خبرې هم کوي الفاظ او کلمې ورته ښکلي او خوږې پیدا کوي، چې یو له دغو خوږو خلکو له منځه محمدالله شېرزی هم دی. شېرزی له دې سره، سره چې یو تکړه ژورنالېست دی، خوږ ژبی شاعر هم دی. شېرزی مینه ناك، تل په موسکا او شوخ طبیعته ځوان دی، زموږ د یو ملګري خبره چې ((شېرزی مو د مجلس مالګه ده .)) شېرزی صیب له ډیره وخته شعر لیکي، په شعر کې یې کامیابه خبره د ژبې سوچه والی او ساده توب دی، چې هر څوك پرې په اسانه پوهیدای شي. په شاعرۍ کې یې ځای، ځای تصویري بیتونه هم لیدل کیږي، چې یوه خوندوره نمونه یې دادی:

دنګې ځوانۍ لشې، لشې باڼو د وخوړلم
ستا قــدمونه د تنزرې ماته خوب راولي

که زیات وخت د دوو ملګرو ترمنځ په یوې وړې خبرې زړه بدی راځي، خو کله، کله داسې هم کیږي، چې د دوی ترمنځ دې بل څوك هغه د چا خبره اور کې اور لړومی وهي، او سره خوابدي کوي یې او دا خبره شېرزي صیب په څومره خوندورو الفاظو کې را نغښتې ده:

دا چــې په نه خــبره وران شو سره
رقیب په دې شر کې اکثر ولاړوي

د شېرزي صیب یو بیت راته د کابل خاطره رایاده کړه. په لومړي ځل کابل ته تللی وم، د نابلدۍ له وجې په ښار کې دومره تنګ شوی وم،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نوره مې زره چاودیده، او شېرزی هم چې زما غونډې یو کلیوال ځوان دی، شاید په لومړي ځل د ښار له ګڼې ګوڼې، او د ناآشنا خلکو.. په لیدلو په تنګ شوی وي، او دا حالت یې په ډېر عجیب ډول انځور کړی:

ښار ته راغلی نابلـد و کلـیوال و سـړی
ښارته راتلو باندي پښېمان وتاته څه پته وه

داچې ځواني تل له باغیتوب او سرکشۍ سره نه شلیدونکې اړیکې لري،او ځوان همېشه سرشاره، مست او یاغي ساتي، نو زموږ شېرزی صیب هم چې ځوان دی، کله، کله دا ډول شوخي کوي، او د ځوانۍ یاغیتوب په دې ډول ښکاره کوي:

دا ګیلې، ګیلې ژونـدون مې لکـه باد درسـره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یو رنګ کله بل رنګ

که لیکوال توماس مان وايي چې: ((د شعر بنسټ په دروغو ولاړ دی.))
نو حضرت جامعي رح ورته په ځواب کې وايي:

در شعـــر پیچ و در فن او
که اکذب اوست احسن او

هو! د شعر دروغ د شعر ښکلا ده، او شېرزی که یوې لورې حسن پرست او ښکلا ته ګروهمن شاعر دی، نو له بل لوري یې په شعر کې د پیغام خوا هم د ستاینې وړ ده، دی په یو بیت کې وايي:

لـکــــه اوبو وړی انسـان هـر شي ته لاس اچـــوي
داسې که ویښ شي ضمیرونه څومره خوند به وکړي

شېرزی صیب لکه زما او نورو ځوانانو غونډې له جنګه ستړی شوی، په جنګ کې یې تاوانونه، ظلمونه او بدبختۍ لیدلې دي، په جنګ خوړلو مشرانو یې زړه دردیدلی دی، او د زړه له سوخته یې ناره کړې ده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب مې لیدلی کې رښتیا شي چرته
سـوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

خدای دې د شېرزي صیب خوب رښتیا کړي، چې نوره مو د جنګ دغه وېروونکي کلمه له مازغو ووځي، او هېواد مو د سولې له خوږه نعمته برخمن شي. ښاغلی شېرزی کله، کله د ځینو شاعرانو څخه هم متاثره ښکاري، د یوه غزل په مقطع کې وایي:

څه په لپو، لپو بنګ شېرزي وهلي
هم نشـه دي هم خـمار دده غـــزل

او همدا خبره کاروان صیب هم کړېده، چې نوموړی ترې څه متاثره ښکاري. کاروان صیب وايي:

غزل يې ونه وري چې عقل به دې وتمبه وي
دې لېوني کاروان په لپو، لپو بنګ خوړلي

هو! د شېرزي صیب کلام د زیاتو خوبیو ترڅنګ کیدای شي، یو څه خامۍ هم ولري، په شاعرۍ کې به یو نیم ځای د قافیې او د کلمو د کاروني ستونزه ولري، خو دا چې هر نوی شی بې عیبه نه وي. له نیمګړتیاوو یې تېرېږو او په راتلونکي کې ورڅخه د نورو ښو او خوندورو ابتکاراتو تمه کوو. د کتاب مبارکي ده ، او د پښتو ژبې مینه والو ته وایم. کتاب یې د پښتو په پانګه کې زیاتونه بولم، ګران لوستونکي يې مطالعې ته رابولم، او خپله لیکنه دده په ځو خوږو بیتونو پای ته رسوم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

جـــورومـه دې تصوير په سپينو ګوتو
سپينې غاړې ته ځنځير په سپينو ګوتو

په تشبه کــې مې انځــور د ځان ليدلو
په ګـــــريـــوان د يو مــين ځـــپې اوبه

ددې جـينـــۍ په تـنــدي سپينه روپۍ
څـه پکـــې مه وايه چې رنګ يې نشته

ستـــا ناويـــتوب زمـا د تن جـــــنازه
په تـــا ګلان په مـــا وابنـــه وشيندي

په مينه او درنښت
نقيب رسول کليوال
خوست پريم نګر ښوونځی
۱۳/۱۲/۱۳۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما یو څو نیمګړي کلیمې

ژوند یوه ټولګه ده، چې د پاڼو په اړولو سره لوستونکو ته بېلا بېل عنوانونه وړاندې کوي،دغه عنوانونه په ډول ډول تورو پسولل شوي،او د انسان نظر پرې لوېږي. دغه مضامین ځینې په ډېرو زرینو او مرمرینو کرښو کښل شوي وي،چې له ورایه ترې د خوښۍ بوی راځي او ښکلا شیندي، خو ځینې نورې پاڼې بیا خپله غېږه اندېښنو ته ورکوي، او پر خپله سینه غمګینې او بوږنونکې کرښې پربېږدي، چې د انسان په معصومو سترګو د اوښکو کتارونه جوړوي او غمونه کړي. شعراو شاعري هم د پورتنیو دوو حالاتو په ګرداب کې راځي، بې اثره نشي پاتې کیدای، بلکې په ډاګه وایم چې شعراو شاعري د حالاتو محصول دی. تاسو به د بېلابېلو شاعرانو د ګوتو کرښې لوستې وي، چا به تر کهکشانه بره بېولي وئ، الفت او لذت به یې درکړی وي. خو ځینو به بیا د اندېښنو ددریاب په بې رحمه څپو لاهو کړي وئ او د وتلو لار به یې درنه ورکه کړې وي. شعر او شاعري د رڼې هېنداري په څېر ده، چې شاعر کله پکې ځان ګوري، او کله د ټولنې مختلفو اړخونو ته نظر کوي، او بیا یې د تخیل په ځواك انځورونه اخلي او مینه والو سره یې شریکوي. شعر د نامات شوي آس سره تشبه کولی شو، که شاعر دغه لاره په هنر او مهارت سره طی کړه تر هدفه به رسېدلی وي، خو که یوځل ځینې لوری خطا شو، نو لرې نه ده چې ځان او ټولنه به یې د زمري په خوله کې ورکړې وي، چې ایستل به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها اه او فریاد وي. د ترکیې هیواد وتلی شاعر ناظم حکیم وایی:((شعرهغه خوش اوازه مرغه ته ورته دی چې باید غوږ ورته ونیول شي، او له اوازه یې خوند واخیستل شي)).

د زړه له کلي نرۍ لاره تېریږي دواړو خواو ته یې رنګین رنګین ګلان په موسکا وي،شاعر هم په نرمو او پستو قدمونو په دغه لاره مزل کوي.په یوه او بله خوا د تخیل نظر غوړوي، ځینو ګلانوته چې په زړه یې حمله وکړي لږه موده پښه نیولی شي ویې ګوري، او شعریزې ځولۍ ته یې حواله کړي، د خپل تسکین وروسته یې خپلو نږدې ملګروته د لیدلو او بویولو بلنه ورکوي، لوستونکي ورځینې بېلا بېل برداشتونه اخلي او خپله خاموشي پرې ماتوي.

شعر په مسلکي نظر په څو بنسټیزو ستنو ولاړ دی، چې دلته یې دځینو یادونه اړینه بولو، تخیل، عاطفه، احساس، مفکوره، هنریت، آهنګ.... شاعر چې هرکله نوموړي توکي په یوه چوکاټ کې راټولوي. قافیه، ردیف ورکوي، او وزن یې تلي، نو بیا ورته د شعر کلیمه کاروي. د نړۍ مشهور عالم ارسطو وایي((شعرهغه وینا ده، چې په زړه کې هیجان پیداکوي.)) درنو لوستونکو! ډېر وخت مې خپلې لیکلې کرښې پټې ساتلي، خو کله کله به مې چې اندیوالانو ته وښودې نو ډېر به یې وهڅولم، ددوی د تشویق برکت دی، چې دغې شعري ټولګې (موږه دوه په دوه ملګري) ستاسو په مبارکو لاسونو کې ځای نیولی دی. ځانته د شاعرخطاب نشم کولی، ځکه دغه ټولګه به نن دداسې شخصیتونو په لاسونو کې وي، چې شاید په مخ کې یې د یوې عادي خبرې جرئت هم ونشم

موږه دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړای، خو بیا هم د وخت حالاتو نه په الهام سره سپینې پاڼې توروو، درته د خپل زړه اهونه، د ژوند ارمانونه او هیلې، د مینې اظهار او دخپل کمکي عمر تجربې اوخاطرې د قلم په څوکه د تخیل په ځواك انځوروم، داچې شعر مختلف کلاسونه لري، نو ماهم ترخپلې نیمګړې وسې پورې په دغه ټولګه کې چې ستاسو په ګوتو کې ده، ډېرې برخه یې غزلیز کاروان تشکیلوي، او ترڅنګ یې ازاد او قافیه لرونکي نظمونه ، داستانونه او څلوریزې هم پکې ځانګړی ځای لري.

خوږو لوستونکو! هیله ده دغه ټولګه مو څه ناڅه شعري اوادبي تنده ماته کړي.او د دردیدلو او جدا شوو زړونو لپه لپه دعاګانې به تر لاسه کړي. بس نو دغه لیکنه په یوه خپل بیت سره رانغاړم.

دا په نښه کې بس تاله درکومه
که په کار دې چېرې راغی زړه مې ستا دی

په ټوله تانده اوشاعرانه مینه
محمدالله شېرزی
خوست خواجه متون تپه
۱۳۹۲/ ۱۱/ ۲۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کوروداني

د څښتن هزار شکر چې ماته يې څه وړتيا او زيات ملګري راکړي، ددوی هڅونه اوتشويق دی، چې نن دا جرائت کوم اود ادب په باغچه کې يو نوی ګام اخلم. په ډيرو کمو نيمګړو الفاظو د خپلو دوستانو او خواخوږو مننه او کوروداني ادا کوم. له ګران او هڅاند استاد څيړنوال بسم الله حقمل صيب څخه د زړه له تله مننه ، چې د حده زياتو بوختياوو ترڅنګ يې زما دغه ټولګه له پيله ترپايه مطالعه،اصلاح او طلايي ليکنه يې پرې وکړه،دده له درنې سيورې موبې برخې مکړې. د ځوان او نوښتګر شاعر کمال شهزاده صيب نه زښته زياته مننه، چې د شعرونو د لوستنې او ليکنې حوصله يې ولرله،همداسې تاند او مستان يې لرې. د ښاغلي نقيب رسول کليوال د مينې او احسان پوروړی يم، چې زما په شعري ټولګه يې ځغلنده نظر تېر کړ، او څو خوږې کرښې يې پرې وليکلې. د روان ادبي غورځنګ له مشراو غړو خو بيخه ډيره مننه او تشکر کوم،چې د سيمې د پياړو شاعرانو په شتون کې يې زما شعرونه ددې وړ وبلل، چې چاپ اوخپاره شي او مالي لګښت يې پرخپله غاړه واخيست، د لا بريالي او نه ماتيدونکي يون په هيله يې. دخپل بيدار ملګري ضياالرحمن تنها به زياته مننه وکړم، چې زما په اړه يې يو څو کرښې وليکلې. له خواږه او مينه ناك ملګري شمس الله ساحل صيب نه نړۍ مننه چې په خپلو زرينو ګوتو يې د کتاب او پښتۍ ډيزائين وکړ، او نوښتګره ښکلا يې پرې ولوروله، ارمانونه يې پوره شه. د ښاغلي محمدعارف ځيرك دې کور ودان وي چې د کتاب په لا ښکلا کې يې راسره خپله همکاري ونه سپموله.

ستاسو د مينې پوروړی

محمدالله شېرزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نعت

چې په ټولو کې بهتر دی زما یار دی
محمد مې پیغمبر دی زمـــا یار دی

واړه عمر یې ددین په دعـــوت تېرکړ
چې معشوق درب اکبردی زما یار دی

چې په یو قدم تر عـــرشه پورې تـللی
جبرائیل چې ترې کمتر دی زما یار دی

رب ورکړې مـــعجزې وې بېلې بېلې
چې یې لاس شق القمر دی زمـا یار دی

مـــنور شو ټول جـــهان دده له رویه
راخـــتلی لکه لــمر دی زما یار دی

خوار شېرزی یې له صفاتو نه عاجزدی
دهـرچا سترګو نظر دی زمـــا یار دی

ورځ په ورځ په ورځ مینه ګرځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې وطنه

خدای دې جوړکړه دازخمونه اې وطنه
نور دې ورك شي داجـــنګونه اې وطنه

لا ترڅــو به وي خـــزان پر افغـانانو
دغـه تـل عمـري غـمونه اې وطـــــنه

ستا دنګ غرونه په نښترو وو پوښـــلي
نن بلـــيږي پرې اورونه اې وطـــــنه

راشئ راشئ دوحدت لاســـونه ورکړو
چـــې پوره شي ارمانونه اې وطـــــنه

نن دخپلو کړو په وجـــه بـندیوان یـو
نور به مات کړو ځنځیرونه اې وطـــنه

زه شېرزی دې تل ودان غـــواړم له ربه
په دعـــا لپه لاسونه اې وطـــــــــنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

علم

علـم نـوردی روښـــنایي ده د ټولـــنې
عـلم غـوره زنده ګي ده د ټولـــــــنې

جهـل ګوره د تـیارو په لار مـــزل دی
عـلم څه ښکلـې هستي ده دټولـــــنې

هغـه خوار شه چې دعـــلم مخه نیسي
علم هـــرخـوا ابـادي ده د ټولـــــــنې

مـال دولت دې وفا نه کوي ترعـــمره
علم ژونددی نېکمرغي ده د ټولـــــنې

رونړ مشال دی په هرځای کې پکاریږي
علم سـتره بینـایي ده د ټولـــــــــنې

عــــلم زده کـړه له زانګو نه ان تر قبره
اې شیرزیه چې ښادي ده د ټولـــــــنې

څلوریزې

بهار بهار شـــیبې د ګل پر څانګو
مــنزل ته رســـــو د رڼا پر وړانګو
شیرزیه ځار یې شم غني یې کړمه
دي اســـتادانو دغـو لـــــویو پانګو

داسي نه ده چي غوټۍ به ګلاب نشي
داسي هم نه چي انسان به تراب نشي
له ازلــه به لتــون کـــړي تر ابـــــده
اي شـــیرزیه زندګي بې کتاب نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاغلي ته!

دزړه کورکې مې ساتلی یو ښـــــاغلی
راته خـــاندي غلی غلی یو ښـــاغلی

د نظر مـــرغلین تار مې ترې چاپېر دی
په هــــــرلوري مې خـــارلی یوښاغلی

که باران د مـحبت شېــبې شېــبې شي
مـا دزړه په ســر کرلی یو ښـــــاغلی

د احسان زولنې څـــوك شي ماتــولی
که یا دېو شي یا ښـــاغلی یو ښـــاغلی

ترې چـــــــاپېره مې د اوسپنې کلا ده
په یو چا مې ژوندون ښکلی یو ښاغلی

دشـېرزي نه یې زړګی منګول کې وړی
نامعلـومې خـــواته تللـی یو ښاغلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ ګلی

هــر وخــت به الفت کوي داکلی دې وګوري
ژونـد کــې به محنت کوي داکلی دې وګوري

بیا یــې سینې سـپرکړلې بیا ژنې راوتې دي
څـوک چــې محبـت کـوي داکلی دې وګوري

جــوړبه یې ناسـور غوندې واړه پرهرونه شي
دین بانـدې غـیرت کوي داکلی دې وګوري

مینه قـربانی باندې پایښت مومي دوام کوي
څـوک چې صـداقـت کوي داکلی دې وګوري

نه دې کـړي غـرورخلك هسې نه خطا لاړشي
ډېــر به بیـا مـنـت کـوي دا کلی دې وګوري

دې کې **دشېرزي** جانان ډېرې ډېرې شپې کړې
ډېر یې چې صفت کوي داکلی دې وګوري

ملګرې دوه په دوه ځله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپوږمۍ

ستورو ژړل سپوږمۍ خپه وه ما يې مخ ته کتل
بېګاه عجيبه غونډې شپه وه ما يې مخ ته کتل

هسې خپه وه ما بخښنه ترې غوښتله د شپې
څه دومره غټه کيسه نه وه ما يې مخ ته کتل

په ننواتې کې مې زړه او ګلاب دواړه وروړل
زما د جان غوسه سړه وه ما يې مخ ته کتل

د شپې چوپتيا يې ماتوله سپو غپل کلي کې
هغه زما په ورون ويده وه ما يې مخ ته کتل

بانه يې مړه اننګي سره د وېښيدلو نه وه
که شپه درنه وه خو خوږه وه ما يې مخ ته کتل

شونډې يې جوړې وې ګيلې ته وارمې نه ورکاوه
زنه يې هم خوله خوله وه ما يې مخ ته کتل

سحر نږدې شولو اذان کوي د کلي ملا
شپېرزيه بل شان ننداره وه ما يې مخ ته کتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلاب

څومره په هنر دې رانه واخیستو
یاره د زړه سر دې رانه واخیستو

خیال کې بې اسرې نه یم غني یمه
خیر دی که نظر دې رانه واخیستو

وا! د کلي خانه دا ته څه کوې
شپه دې کړه سحر دې رانه واخیستو

اوس لکه په دښته کې تنها ګلاب
چارچاپېر بشر دې رانه واخیستو

ځان مې درشیندلی ماوې ټول مې کړه
لاړې په ډګر دې رانه واخیستو

ژېړه ژېړه ګرځمه په کلي کې
رنګ مې و ګودر دې رانه واخیستو

زه خو لا تیاره سینګار نه ومه
وشېرزیه ژر دې رانه واخیستو

ځړه روه په روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغانان

همېشه مو جګې ټيټې دي ليـــدلي
همېشه مو ښنې ښخپل تبر وهــــلي
همېشه زمونږګذران په سرولمبوکې
همېشه مو خپلې هيلي دي وژلـــي
همېشه د خلکوو ړاندې په دارشوي
همېشه مو خپلې مينې دي بايللې

همېشه مو ځينې سترګې راايستلي
همېشه مـــو مـــيدانونه دي ګټلي
همېشه مو ميلمانو ته لبيك کـــړی
همېشه مـــو په کالو کالو ســـــاتلي
همېشه مودشنکي چـــنارنه لاندې
همېشه مـــو ربابونه ترنګـــــــولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه د پاکې مينې پــلويان يو

همېشه مو پاك زړګوټي ګرځولي

همېشه مو دجنان دزړه په دښــته

همېشه مو کوچيانه کيږدۍ وهلي

همېشه مو د هېواد په پاکه مــينه

همېشه مو خپل سرونه جنګـــولي

همېشه مو دچاياد باندې **شېرزيه**

همېشه مـو په سلګو سلګو ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه ورغــوي کې مې ښــکاري د چا نښه
لکـه سپین مخ باندې تکـــه توره زخه

د غـــزل د ښـاپېـــرۍ د خــولې نه اورم
ســنــدريزه مــوسيقــي د زړونــو خوښه

ځـان د مـيـو پـه پيــالــو نشـه کوم نه
خـمــارونــه د يــو چــا د ليــدو څخه

دا زړګی مې دې ناخوالو داسې خوړين کړ
کـــه چنــــار نه رالــــويدلې ژيـړه پخه

کـه تـه لاړلــــې **شېرزيه** ياد دې شته دی
شــاعـــري دې پـه بـلا زړونـوکې ښخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرغليني کرښې

شاګردان په سپينو سپينو کرښې ليکي
عاشــقان د زړه په وينو کرښې ليکي

مــونږ ددوارو نظــرو تــه احتــرام کــړو
شـا عــران پـه نازنيــنــو کرښـې ليکي

دا ټـولـنـه له څو رنګــه خلکو جـوړه
ځيني ځيني پـه اغــزينو کرښې ليکي

چــې د خيــال لـه دايـرې وتلی نشــــي
هـغـه بيا پـه مــرغلينـو کرښې ليکي

پښتــونخوا د شخصيتو ډکه زانګو ده
ليــکــوال پـه ځينـو ځينو کرښې ليکي

دا شــېرزی که څه د عمرنه کمکی دی
خــو قــلـــم پـه ذره بينو کرښې ليکي

غزل

ګل دې وي ازغـي دې ترې چاپېره وي
خپل دې وي پردي دې ترې چاپېره وي

ژوند چې د لالـي سره په څنګ کې وي
تل دې وي خوښي دې ترې چاپېره وي

نــه کــوم د داســې ښـکلــو مینه نه
چـل دې وي بـدي دې ترې چاپېره وي

مـه کــړې د پښتــون تـبر کمزوری خو
سل دې وي ځواني دې ترې چاپېره وي

دغــه د شـــېرزي د مــحبت څـــراغ
بل دې وي مستي دې ترې چاپېره وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه دوه په دوه ملګري

مـــوږه دوه په دوه ملـګــــــري

ناست په خـــوا کې سره غلي

لکــــه باز نه ترهېدلـــــي

سترګې يوبل کې ګنډلي

داسـې نه لکـــــه د کلــي

لکـــــه لــــــرې نـه راغلـــي

شـــونډې نه خـوځــي ترلـــي

دومـــــره درد دواړه وهـــلـــي

موږه دوه په دوه ملګري

دردونکی شـــان تصـوير دی

بند په بند دغـم ځنځيردی

د اسمان ستوري ويده دي

په شفق راغلی وير دی

مخامـخ يوبل ته ګـورو

په څـېرو کې مـوتغـير دی

روښـــنايـــي ده را روانــه

دا د پــيـر بـابـا تعـــبيـر دی

ځـه چې یو بل ته نظـر کړو

د صحـنې تمـثیل د چا و

مینه ناك شو یو تر بلـه

نـه د تـا و نـه زمـا و

څه پلان خوخـامخا و

پټ پناه پردې تر شـا و

ځه پرېږده چې هـرڅه وشول

مـهـم ژونـد راتــه د تـا و

تېر به هــېر پام د راتلونکـي

ژوند د هــیلـو ډك کاروان

بـــلا وه بــرکــت نــه و

نوربه خیال ساتو په ځان

دژوندسختنه خاطره مې

په زړګــي بانـدې پنهـان

لوند په اوښکو مې ســلام

د شـــېرزي د زړه درمـــان

زه لـــه تـا شـمـه قـــربان

بـس ارمــان ارمــان ارمــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلبڼ

ما راټول کړل ډېر ګلونه په ګلبڼ کې
د خوږو يارانو زړونه په ګلبڼ کې

انځورونه مې انځورکړل انځورګرشوم
درته ږدم نمايشونه په ګلبڼ کې

نازولو نور اختيار ستاسو په لاس کې
بويوئ ښکلي ګلونه په ګلبڼ کې

دا تحفه ده هره پاڼه کې پيغام پروت
خاطرې د زړه حالونه په ګلبڼ کې

تخيل احساس تصوير مينه فکرونه
بېلا بېل رنګه شعرونه په ګلبڼ کې

خوشال خان رحمان حمزه خو اوس ويده دي
نن يې وايو ديوانونه په ګلبڼ کې

تاندې هيلې تاند فکرونه پکې نغاړې
دشېرزي د زړه رازونه په ګلبڼ کې

ځلوريزې

ستا ښـــکلي ساده ښکلا
دا زما د زړه ښــــــــکلا
تاج دې د ښـــــکلا په سر
خوی باندې ساته ښـــکلا

د ښـــکلو مينه داسې زړه ته رسي
لکه د خوږ ګوتې خوږ زړه ته رسي
د صـــــــداقت په نړۍ راج چلوي
ژر د مينو کيسه زړه ته رســــــي

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظر

ستا د کلـي مازديګر ته مې نظر شو
پکې ښکلي شان بشر ته مې ته مې نظر شو

زړه مـې وکـړل څو بې درېغـه ټکانونه
د خـوبانـو سـتـر رهبـر ته مې نظر شو

راکتـل يې خـو شکـمـن و بېګانـه وم
ځليدونکي غوندې لمر ته مې نظر شو

په څېـره کې يـې له ورايه مينه تانـده
د مړو مړو سترګو نظر ته مې نظر شو

نابېـره يـې زړګــی راتــه ډالـــۍ کړ
څـه جــادو وه څـه منتر ته مې نظر شو

اوس يې زه د زړه په غولي کې ساتمه
اې **شېرزيه** چې ځيګر ته مې نظر شو

ټوټه ټوټه په ټوټه مالګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

دا ارمان به دې پوره کـــړم
تا به ښاد ځان به اوبه کړم
نوربه داسې کیسه نه کړم
رعایت به ستا د زړه کـــړم
زه به ډېره حوصله کــــــړم
ژوند به تاته یوه تحفه کړم
تا به ښکلي تــــــرانه کړم
په ښه شان به زمـــزمه کړم
د زړه کـــور به ویرانه کړم
تا به لویه فلــــــسفه کړم
ژوند به تاته په نامـــه کړم
نوره ووایه چې څه کـــــړم
داارمان به دې پوره کـــــړم
دا به واړه درته زه کـــــړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ازار واړه زاړه کـــــړم
نو ارمان به دې ایره کــــړم
دا تندی به په سجده کــړم
له شـــــــــرابو به توبه کړم
ښه به تېره کلـــــــــمه کړم
نور به ســــوچ د اینده کړم
چې دا بد کـــړمه که ښه کړم
مشوره چا ســـــــره وکړم
اې شـــېرزیه دا کیسه کړم
بس خـــوبانو مینه نه کړم

ښکلې دې نه په ډېر شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د زړه پـردې مې شولې پرې درپسې
اخېـر به درشـم تر کـوڅـې در پسې

د مغـروریت له ماڼۍ ښکته شه ته
هسې نه اور شي دغه شپې درپسې

راشــه زمـا د پرهــرو درمــــان شـه
بیا به څوک نه کوي کیسې درپسې

اوس چې په ټول مالت کې دوست نه لري
دا خــو زمــا شولــې ښېرې درپسې

دا چــې وفــا او نېکـي نه پــېژنـي
شېرزی به نه کړي اند ښنې درپسې

ځواني دوه په دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داستان

اې د کلـــي مازديګـــــره لېونيه
رادې نـــه وره ښــه خــبـره لېونـيه
له مــودو مــودو نه تاتــه انتظـار وم
تــه رانـغلـــې د زړه ســـره لــېونيه

ډك زړګی خوبه مې تورلحد ته يوسم
اې زمـــا قـــاتـــل دلــــبره لېونيه
نن به ووايــم د زړه حـــالـــونه تاتــه
راته غــوږ كــېږده لــه ســره لېونيه

د نکريزو نه مې لاس رېږدي يرېږي
پـه تــا ځـــه كـوم اخـتــره لېونيه
د ځوانۍ په لو كولو كې همكار شوې
د بـابـا د وخـــت خـنـجـــره لـــېونيه

فلسفــې ته ګوتې مه وروړه وړوكيه
هســـې نه شـــې لــه نظــره لېونيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس په خپلــه جنـــازه ژړلی نشو
اه پښتـــونه لـــر او بـــره لېونیه
لاس کړوپورته ددوعا راته ښېرې شي
څــه علــت دی مقـــدره لېـــونیه

نور به نه وایم چې څه راسره کېږي
د ځــان ښـه نه وي خبــره لېونیه
د شفق له سترګو غتې غتې تللــې
زه دې پـرېښــودمه لــمــره لېونیه

جګې جګې منارې دې کړلې رنګې
اې د سپینــو زړو شـــرره لــېونیه
د مستــۍ د شوخــو شوخو فلسفو نه
مـــه خبـربـرېږه سره پرهـــره لېونیه

وړاندې چېرته رڼا شته ده که تیارې دي
د **شېـــرزي** د ژونـــد رهـــبره لېونیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه ژوند لکه هنداره

دغـه ژوند لکه هېنداره کله یورنګ کله بل رنګ
دغه وخت دی دغه لاره کله یو رنګ کله بل رنګ

کلـه خـاندو کله ژاړو عـــادتونه د وطن کړو
اې د لـــرې وطـن یاره کله یو رنګ کله بل رنګ
چې د مســتو خمــارونونه خمار خمار راټول کــړو
ځان نشه کړو پرې د واره کله یورنګ کله بل رنګ

د خــوبونو کــاروان تلی دی د ستا دربار ته ګله
شپــه کړو تېره تر سهاره کله یورنګ کله بل رنګ
چې په وخت د ځنکدن کې راپه یاد شوې ژړا راغله
اې زما خوږه دلـــداره کله یورنګ کله بل رنګ

دا ګیلې ګیلــې ژوندون مې لکه باد درسره یوسه
نور یې نه غواړم واکداره کله یورنګ کله بل رنګ

محبت مې سپــینو اوښکو تر ګـرېوانه پورې یووړ
د شــېرزي د غاړې هاره کله یورنګ کله بل رنګ

ملګرې ده په ده هېره

پسرلیه

لــــږ خــو راوړه سره ګلـونه پسرلیه
چــې ترې جوړ کړو امیلـونه پسرلیه

ستا په تمـه مو بلا وختــونه تېرکړل
درتــــه ډېــر دي امیـــدونه پسرلیه

لږدسولې سپین ګلونه غېږکې راوړه
له جنګ سترې مودي زړونه پسرلیه

جوړې ځالــې د مــرغانو دلته پاتې
بېـــرته راولـــه سیلـونـه پسرلیه

چې یې وستایم **شېــرزی** په غزلونو
دنــــګ نښتر شنه چنارونه پسرلیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سرې شي شرابي شي ګنهګارې شي
ښکلو ته کتل وکړي بدکارې شي

زه که ترینه هرڅومره توبې کړمه
بیا هم لیونۍ شي او بې لارې شي

اوس چې دې یادونه یادوم ګلې
سترګې مې له اوښکونه خمارې شي

ځاردې شم دښکلو ښکلو سترګونه
ماته چې راوګوري خونکارې شي

پام چې شوګیرو کې درنه پرېنوزي
بیا نو له نظره شي بیمارې شي

وګوره **شېرزیه** مخامخ ورته
سترګوته چې سترګې شي شاندارې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی اختر

د ولــــس د زړو درمــان شه لوی اختره
تیت کاروان ته موښاروان شه لوی اختره

د غمـو سېلـۍ وهلي ساه مو بـــــنده
ته مـو روح شه ته مو ځان شه لوی اختره

لـرې وشینـده خوښۍ پـر افـغـانانـو
تـه یې هیلــــو ترجمان شه لوی اختره

لــه ډېر وختــه انتظـار درته ګلـــونه
څه شـــبنم شه څه باران شه لوی اختره

د سپـرلي د زېـړو ګلـو ځولـۍ راوړه
نازل تنـــدر په خزان شه لوی اختره

مونږدسولې دجام تږي دلته ناست یو
په وچ حلق مومهـربان شه لوی اختره

زمونږ ژوند د فـرعونیانو په لاسو کې
د موســـی په لار روان شه لوی اختره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چـې ملـکـه د ښـکلا دې تاج ته واخلـي
ښکلی لـــعل د بدخشان شه لوی اختره
په نکــریزو د یو چـا په سپین ورغــوي
د شیــرزي په نـوم ودان شه لوی اختره

هر یو انسان نن د انـسان دښمن دی
کفـري جهان د مســـلمان دښمن دی
هـر یو منکـــــــر یې سمې لار ته باله
فـرعون قارون مې د جنان دښمن دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا له عشقه ناکـرار یمـه دلبره
په ژونـدون کې خواروزار یمـه دلبره

غریبـۍ رانه دوستان دي پردي کړي
د هـــر چـا د ولـو بار یمـه دلبره

ستاغمونو هسې سوی لکه سکوریم
لـــه کـالـــونـونـه بیمار یمه دلبره

محبت به مې په ټول جهان مشهورکا
ســتا د سپینې غاړې هار یمه دلبره

چې دمینې په لارځمه ګرم مې نکړې
د منصور د وخت یادګار یمه دلبره

دشېرزي د ځنکدن سلګۍ مې هېرې
نن پـه لـــتـه د بـل یار یمه دلبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ژوندون نه ستړی شوی بې منزل یم
د الفـــت د لــویــې لارې پــه مزل یم

ستا تر دره نن په یـــبلو پښو روان یم
پــه اغــزنــو لارو تلـونکـی یمه پل یم

زړه په مثل د هېنداري ماتیــدای شي
چې دې زړه یمه دلداره نودې خپل یم

مـحبـت کـول د زړونـــو جــواري ده
زه ســاده یمه نه فـریب یمه نه چل یم

د شېرزي دزړګـي مـرانـدې راپرېوتي
لــه کـاروانه پاتې شوی بې مشعل یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مـــات لکــه چنار لاندې راپرېوتم
ووتـــــم لــــه کــار لاندې راپرېوتم

نه مې دغـرور کلي کې شپې کړې
هســـې ګنهـــګار لاندې راپرېوتم

ســـتوري به دچا درته پناه يوسي
زه تـريـنــه مـدار لاندې راپرېوتم

دنګه دنښترپه څـيرڅواني مې وه
اوس لکــه بـيمـار لاندې راپرېوتم

نه مې شي سجدې ډيروخدايانوته
څـارشم لـه يو څـارلاندې راپرېوتم

ويې کړو انکارد پاکې مينـــې نه
زه شېــرزی بې وارلاندې راپرېوتم

غزل

لارو کې جنګونه دي نکوم باور په چا
تورد خلکو زړونه دي نکوم باور په چا

زه يې غـولـولی يم څو څو ځله تېروتم
ډېرغـدار وختونه دي نکوم باور په چا

تـه چې پناه کېږې يار يوځل مخ راواړوه
لـــرې سـفـرونـه دي نکوم باور په چا

ډك د هيـلو زړه مې بس تاته درسپـارلی دی
دې کـې پټ رازونه دي نکوم باورپه چا

ړنګه د **شېرزي** د زړه څه دنګه ماڼـۍ شوله
زړه کې يې دردونه دي نکوم باورپه چا

ژړه ورو په ورو ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غم د یارچې پرې امباردی زما زړه دی
له هر چـانه چې بیزار دی زما زړه دی

واړه عـــمر چې سودا پکې د غم وي
چـــې کنډرکنډر بازار دی زما زړه دی

اوښکې پاکې کړه صـنمه ژړا بس کړه
دارقیب دی دایې کار دی زما زړه دی

محبت خـو پاچاهي یا ملنـــګي وي
چې ورکډپه سورانګاردی زما زړه دی

د **شیـرزي** غمونه ډېر زړه یې وړوکـی
لاروی ددغـــې لار دی زمـا زړه دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شملې

هسکې شملې په تیتېدودي پښتونخوا ورانه شوه
پــښتــانه واړه په سلګو دي پښتونخوا ورانه شوه
بــدن مو یو دی کار ترې دواړه اخلـي ظلـم کوي
زړونــه پــه آه و فــریادو دي پښتونخوا ورانه شوه
چـې به دښـمـن ته لـکـه ډال ولاړ وو هـغـه ژنـي
د خاورو لاندې په خوبو دي پښتونخوا ورانه شوه
لـه اصفــهانه پاچــاهـــي وه تر ډهـلـي تختـونو
نن مې کــابل ته په راتلودي پښتونخوا ورانه شوه

*****

کابـل د ســرو غمـــیو ډك و ښایستونومــــور وه
د ننـــګیالـــو زلمـــیو ډك و ښایستونومـــور وه
د ملالـــی په خـــوله ټپه وه ځوانان وږي زمـــري
هـغـه مـیدان بریـــو ډك و ښایستونومــــور وه
د بـــګرام پېــغلې يې ســلام ته راتلې ډلې ډلـې
هېـــواد د ننګ سـرېو ډك و ښایستونومـور وه
د سومـــنات ســاه يې راوويستــه د تـــورې په زور
مـلت د پاك زړګـــیو ډك و ښایستونومـــور وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

په ننګ کې نه لري مـــثال زما ساده پښتانه
افـسوس چې وژني خپل مشال زما ساده پښتانه
وخت به راځي چې دا اټك به له تورمخو اخـلي
همـېش به نه وي په دې حال زما ساده پښتانه
د لـراوبر ځنځير به و شلوي يو موټی به شـي
د خـړ خيبـر په استقـلال زما ساده پښتانه
د سباوون زيری راغلی څو شپې تېرې به شـي
بيا به سيـالي کوي د سـيال زما ساده پښتانه

*****

غرونه يې ډك وو له ښترو زما لويه پکتـيا
پکـې مشران وو د خـبرو زما لويه پکتـيا
لوی قنــدهار مې د زمريو ننګياليو مېـنه
د احمـدخان فاتـح لښکرو زما لويه پکتـيا
د ننګـرهار د ښايستونو درته څه ووايـم
د بـدخـشان ياقوت جوهرو زما لويه پکتـيا
د شمـالي سرې درې کابل مرکز د زينـت
د خړ خيبر خوشـال ملګرو زما لويه پکتـيا

*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه د اسيـــا دی ځـلـــيدلـی وطـــــــن
ارمـــان چې نن دی غـورځيدلی وطــــــن
د وطن غـــېږ کې مو خــاپوړې کــــــړي
هـم مــو د لاســـه دردیدلـی وطـــــــن
نور به وحـــدت وکړويو موټی به شــــــو
سمسور سمسور به کړو دا ښکلی وطــــــن
ملهـــم د کار غواړي ټپي وجود يــــــې
مـــا د خپل تن په ځېـــر ګڼلی وطــــــن

*****

د غفلت خوب نه به شي پورته میړاني افغـانـان
د ابادۍ ګـــام به اوچت کړي توریالي افغـانـان
ګلان ګلان به کړي خـــزان وهلي خړې باغچــې
نور به په لـــويو لارو نه کـــري اغـــزي افغانــان
د ابـدالي شمله به هسکه کړي پښتون شـــېرزيه
ددې وطــــن واړه زاړه پېغلې زلمي افغانــــان
دخپلې خاورې خپل ناموس دخپل عزت په خاطر
سرونه بايلـــي هېـــواد ساتي ننګيالي افغانـان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژړو کیسه

د ژړو کیــسه ده ستړګې څه ووایــي
میـنــه خــوږه ده ستړګې څـه ووایي

اوښـکې بــه درومــي قافـلې قـافـلې
دا یــې ګیلـه ده ستړګې څـه ووایي

دوی خــو لیـدل کـوي دزړه په امــر
زړه عـجـیـبــه ده ستړګې څه ووایي

زړه کـه پـرې اخلي تصـویرونه دچـا
ســتړګې کمـره ده ستړګې څه ووایي

ستړګې چې ستړګوته شي ستړګې ستړګې
د زړه ټــوټــه ده ســتـړګې څه ووایي

د شېرزي ستړګې سپیني سپیني اوښکې
دایــې تحفـه ده سـتـړګې څــه ووایي

غزل

درته پاتې به وطن شي ته به څه کړې
بې بلبله به چمن شي ته به څه کړې

په دنیا کې د څو ورځو میلمانه یو
دهرچابه رنګ مسکن شي ته به څه کړې

چې دې څه وکړل صنمه مهربانه
ستا تهمت زما لمن شي ته به څه کړې

ستا د حسن طلبګارلېوني ګرځي
چې ارزانه دې دیدن شي ته به څه کړې

پېغلې پېغلې هیلې وارِه ځوانیمرګې
چې په تن دې سپین کفن شي ته به څه کړې

د شېرزي د زنده ګۍ پانه ده ژېړه
په ارمان کې به دفن شي ته به څه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کړو دې خاورې د پښتو سخته رواجه
په بستــر باندې پـــراته یو بې علاجه

نه درمان شته چې پرهرراله ملهم کړي
په ژوندون کې یو د هرسړي محتاجه

غم کې وخاندو خوښۍ کــې په ژړا شو
ګـــرېوان خیـري لېــوني یو بې مزاجه

سپېلني شي ښکلي مخ ته وار د واره
عــاشقان خو پاچاهي کړي بې له تاجه

اې شېرزیه که دوی ګرځي په فضاکې
زمـــا یار و رسیـــدلـــی تر مـعـراجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه یې چې کوم خبرې سپینې دي
یــه جــانانه ښکلې ګلورینې دي

مــه ګرځـه اغیارو سره ځاردې شم
اوښکوته مې وګوره چې وینې دي

تـوله دنـیاګـۍ ورته حیـــرانه ده
ښـــکلې پښـــتنې خو نازنینې دي

ستـــا شرابي سترګوته کتی نه شم
اور وروي ښـــکلیه اور ورینې دي

اوس یې له دې ښاره کـډه تللې ده
هرڅه یې **شېرزیه** اوس بې مینې دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلفام

درېسې مرې مې د وجودهرېواندام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی يم
په ســـلامونو مـې زړه نه صبرېږي
په تصويرونو مـې زړه نه صبرېږي
د زړه په وينو درکوم دغه پيـــغـــام راشه
زما ګلفام راشه په تا ژوندی يم
په پرهـرو مې مالګې مه دوړوه
په ارمانو مـــې خـاورې مه اړوه
نوسوال زاري درته کومه چې يوګام راشه
زما ګـــلفام راشه په تا ژونـــدی يم
په بسترپروت يمه تپوس مې نکړې
کله چې مـړشمـه افسوس به وکـړې
زخمـي زړګي ته مې له بره په الـهام راشه
زما ګـــلفـــام راشه په تا ژوندی يم
سترې ژوندون مې بې له تا تېرېږي
زړه مې يتيـم دی هر سبـــا ژړېږي
د **شيـرزي** وينه شه رګونو کې مـدام راشه
زما ګـلفام راشـــــــــه په تا ژوندی يم

ږوند په روه مالګي

پښتانه

د پردو په لمس بېلیږي پښتانه
لاتر اوسه نه پوهېږي پښتانه
نه یووالی محبت پکې ښکاریږي
نه له یو بل قربانېږي پښتانه
پښتونخوا د تورو غرونو په منظر کې
ژړي ژړي یې قتلیږي پښتانه
د افغان به له فغانه هله خلاص شي
چې په خپل زور ودرېږي پښتانه
مخور پکې په یو بل نوم ورکېږي
څو به مري څو به کمېږي پښتانه
نړیوال دي رسیدلي تر مریخه
بې تعلیمه رالوییږي پښتانه
د شېرزي ارمانه هله به پوره شي
چې په یو ټغر ټولېږي پښتانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څلوريزې

چــې په خپلــو کې پردي دي پښتانه دي
چې په جنګ کې ميړاني دي پښتانه دي
پــرې وريـــږي د سکـــــروټو بــارانونه
د بــل ځـــانته سپيلـني دي پښتانه دي

وخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
بخت راته سرې سکروټې وګــرځيدو
ژوند مې د ســرو لـمـبو د پاسه روان
سخت راته سرې سکروټې وګرځيدو

ګړنګ ملګرې ږوه په ږوه ږوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سـروه په ځوانۍ ومه تا خاورې کړم
مســتــه لېـونۍ ومه تا خاورې کړم

ما سره دې ونه کـړو مـحـنت اشـنـا
ښکلې شهزادګۍ ومه تا خاورې کړم

ډېره ډېره میـــنه مـــې درکـــړې وه
ستادلاس بنګړۍ ومه تا خاورې کړم

ښـه په اعتــمـاد مې زړه درکړی و
خـامه ښـاپېرۍ ومه تا خاورې کړم

ډېـرو مې دیـــدن پسـې ژړلـي وو
سمـه درخـــانۍ ومه تا خاورې کړم

ولې دې شـېرزیه داســـې کار وکړ
ورړ د پاچـاهـۍ ومه تا خاورې کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستاله غمه سخت بیمارشوم که باورکړې
ګل وم خاوروکې ګذارشوم که باورکړې

د مرګي شراب پیاله کې راته وړاندې
په لیدلو یې خمار شوم که باور کړې

د اختر په ورځ دې رانکړل لاسونه
له مودونه انتظار شوم که باور کړې

په زرینو سندریزو ګوتو جوړ وم
ستادسپینې غاړې هارشوم که باورکړې

خرخزان مې کړه راوره ستا چمن ته
زه دې یار شومه ریبارشوم که باورکړې

د شیرزي امید یو بل پسې ډوبیږي
له ژوندون ځینې بیزارشوم که باورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تسبې

ستا د کلـــي مـازدیګــر سرې اوبه
چې پرې ناست وو د هغې چینې اوبه

تا په لـــــپو راکولــې ما به څښلې
لکـــه اوښکـــې مـرغلـرې شنې اوبه

مـا ویل چې که اشنــا اب حیات دي
هــم زمـــزم ته ورتـه وې خــوږې اوبه

دهېنداري غوندې مخ پکې لیدای شي
څه د ستا څه دسپوږمۍ شغلې اوبه

په تشبه کې مې انځور د ځان لیدلو
په ګـــرېـوان د یو میـن څپـــې اوبه

سپینې شګې یې په تل کې پرکېدلې
مـــا وې پرې دي د زاهـد تسبې اوبه

لکه لمرچې په شبنم شینکې سهرکې
د شـېرزي اوښکـې راتلې رڼـې اوبه

غزل

رادې نکـــړلــې پتهـــــې ته رانه لاړې
فـــــرياد ونه په خـــولګـې ته رانه لاړې

تش کالبوت يمه دلداره ساه مې تللې
په سرو شونډومې سلګې ته رانه لاړې

تا خـــو وڅښـلـې زمــا دزړګـــي وينې
تاويــدلــــي لــه مستۍ ته رانه لاړې

دغــه ژوند به خامخا درپسې تنګ شي
غـــرور مه کړه په ځوانـۍ ته رانه لاړې

د ژوندون کتاب کې بېل بېل سرليکونه
کلـــه غـــم کله ښــادۍ ته رانـه لاړې

د شـــېرزي دسترګو تورد زړه ټکـوره
سورګلاب شې سرې غوټۍ ته رانه لاړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چـــې په ما د ظــلم پښه ایښې ده
د زړه په سر مې ستا کیسه ایښي ده

وختونه تېر شي داسې مه وایــه جان
مــا ســره هـــره خــاطـــره ایښې ده

مــرګی هم زړه غوندې یاران بېلوي
په زړه مــــې هغه جـنــازه ایښې ده

زه مســلمـان یـمه جـنـان یـــادوم
ټنــډه مـې یار ته په سجده ایښې ده

شـــېرزیه ستا غزل فطرت ښــکلوي
هسې دې زړه کې ترې ګیله ایښې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

تجلي

د ستم په جېلخانو کې دې بندي کــړم
چې د حسن تجــلــوکې دې بندي کــړم

چــارچــاپېره دې اغــزن تــارونه تاو کړل
ښه دزلـفو په کمځو کې دې بندي کړم

اخــېر څــه جــرم خــطا راځيــنې شــوې
چې په دنګو دنګو غروکې دې بندي کړم

ستـــا د حسن تجلــو يم سوځـولـی
اخېــــر ولې په لـمبو کې دې بندي کړم

د **شـــېرزي** زړګی له هرچانه درخواته
خــو د حسن په جادو کې دې بندي کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك موغمي څوك مو لعلونه يوسي
څوك مو د سرو سپينو كانونه يوسي

څه شو غــيرت څه شو ايمان زمونږه
چې مــو له پېغلـو پېزوانونه يوسي

بې وخته راغـلل څه خزان خو نه دى
دغــــه بـــادونه به كــورونه يوسي

د زړګـــــي سره زنـده ګي ګرانه شوه
كــور ته مـو راشي رانه زړونه يوسي

د چـــا په لاس يــې نوره نه جـــوړوو
شـــايـد بابــري يوسي ګلونه يوسي

د اســـلاميت او افغـــانيت په نامــه
شـــېرزيه خير كــه مو ســرونه يوسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه

د پېغلو مینه خــو تــاوان غــواړي
کــله بنګــړي کلــه پــېزوان غــواړي

هسې په ټوکو باندې نه شي میــنه
غــریبان ځکــه ترې امــان غواړي

دا د پښتو ملك دی یاري ګرانه ده
دلــته هم سرغواړي هم توان غــواړي

د ستــرګو تور به دې راکم شي دلته
کاروان هــرومــرو ځــاروان غواړي

کـــډه به وتــړي وطــن به پرېږدي
چې هم ښاغلی غواړي ځان غواړي

پرېږده چې خوب وکړي ارمان به لري
شــېرزی له تانه چې زلــفان غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـاعـري

شاعرانه محل کې اوسم دروغجن نه یمه
چاپېر حـالاتو مجبورکـړی یم مین نه یمه

داچـــې دا توري بندپه بند ترم غزل جوړوم
داسې مې مه ګڼه چې خوښ یمه غمجن نه یمه

دوطن دردفریاد مې یو یوپه سینه کې کتار
داخپلې اوښکې به مې یوسي لامبوزن نه یمه

د شاعرۍ مرامنامه کې مې بار بار لیکلي
د چا خالونو سورسالو ته پکې ژمن نه یمه

داځینې وایي شاعري دمینتوب ښکارندوی
زړګــیه څــه وایې مـین یم کــه مین نه یمه

د شاعــرۍ دنیا له ډېرو حقایــقو ډکـــــه
شېرزی تراوسه دې مزل کې بریمن نه یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې رب درکــړل دولتونه ازمايي دې
ډېــره ځـمکه جايدادونه ازمايي دې

ته به وايې بخـتــور يمه دنـيا کې
چې دې جوړکړل منزلونه ازمايي دې

د فــرغــون دکور دننه يې لوی کړی
درتـــه ښـايي حکمتونه ازمايي دې

دنـمرود اودقارون غوندې چې نشي
که ډېر درکړي درهمونه ازمايي دې

ابراهيم ته يې شېرزيه ګلشن جوړکړ
جــوړوي له اور ګلـونه ازمايي دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا پسرلی راغی ټول جهان به سره ګلونه شي
جوړبه مو وطن شي هره خوابه سینګارونه شي

ګرځو به اشنا غاړه غړۍ په شنو فصلونو کې
لړ غــوندې پوره به مو د زړونو ارمانونه شي

زه لــکـه نیمګړی لمر شفــق کې درنه پرېوتم
ته موسکۍ موسکۍ شه چې رڼا شي مشالونه شي

مــه کــوه صنمه په تېرو بانــو ویشتل هســې
شي به مې وجود پرهرپرهر ډېر به دردونه شي

ستا شېرزي دزړه په سرلیکلي ستایادونه دي
کلــه چې وختــونه شــي بیا به حسابونه شي

ډېره روه ره روه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځار

یاره تېربه شي وختونه ځار دې شم
بیا به وکړې ارمـانونه ځار دې شم
زندګي کې دې له هر چانه جداکړم
درته پاتې شول ملکونه ځار دې شم
د زړګـــي اهــونه وختــل اسمـان ته
رابـه نشي تېر عـمــرونه ځار دې شم
دزړګـــي ســودا مې تا ســره وه پټه
تا خـبر کړل عالــمونه ځار دې شم
ما په هر لــمانځــه دعا درته کوله
ته اوس نه کوې نفلونه ځار دې شم
ستاپه مینه کې مې هرڅه وو بایللي
تا خـو وکـړل انـکارونه ځار دې شم

دشېــرزي دلــېونو خیالـــونو یاره
پرې امباردې کړل غمونه ځاردې شم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوس

راتلې راتلې زمـا په زړه وختې
جـانانه ښــه دې وکړل ښه وختې

لکــه وي چرته ترهیدلي هوسۍ
دښــتې نه راغللې په غــره وختې

ما خــو وه سمه لار ښودلي درته
ته لیـــونۍ په دیـــوالـه وختې

څومـره مــزه کا د نښترو پاڼــې
تـه مــې د زړه په سر چینه وختې

زه به دې عــمرعمــرنه هېــروم
ښایسته انځورشوې آیینه وختې

ټکــه غرمه ده شېرزی تږی تږی
تـه مې په لــــپه کې اوبه وختې

(c) ketabton.com: The Digital Library

موري

مـــــوري بغـــيرله تا ژوندی به يـــمه
دغه دروغ دي چې زړه چاودی به شــــم
خو هغه ژوند به نه وي ګراني مـــــوري
کوم چې به ستا په غيږ کې مـا تيراوه
هغه پستې خـــوږې خـــوږې خبرې
کله هم ســــتا هغه درنې څپيړې
هغه له خـــونده ډکې پنده ډکې
کله غوسه کله موسکا به شولې
دستا به کومـه يوه نيکي يادوم
دستا بلا بلا احـــسان دی پر ما
زه خو عاجـــــزيم دا کولی نشم
مــــکې ته تا په اوږو وړلـــــی نشم
تا خــــو په ژوند ډير نازولـم مــــوري
له هرې بدې دې ســــاتلم مــــــــوري
زه چې ماشــــــوم ومه دســــتا په غيږکې
خـــــوله مې خـــالي چــــرې ژړانه نه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته کړې شــــپه به وې ویـــښه ناســــــته
په الــــــــهو به دې شـــوه ژبه ســترې
ښیرا په خـــوله به دې راتلله مـــــــورې
د ډیر ګرانښت دې نه کولـــه مــــورې
وې به دې شوله چې زهیرهم مــــه شــې
لږ چې رالوی شومه مکتب شـــوې راته
ته مې شوې پیر زه دې مرید مـورجانې
د ستا خواری به مې شي هـــیره کله
چې څه مې غوښتي تا راکړي مــــورې
مادې هم رب په دواړوسـترګـوړوند کړي
چې ستا له امره مې ســــــــر وغـــړاوه
په ورین تندي مې ســـتا خـدمت ونکړو
شېرزی دې رب له هـغوخـلکو نکړي
د مـور زړګی وي هـــــمیشه په بچي
د زوی زړګی ولاړ په تـــــــوره تـیږه
ته دې ژوندی ژونـدی ژوندی وې مــــورې
راته دې ډیرکالــه ژوندی وې مـــــــــورې
ته د **شـېرزي** زړګی یې مــــــــورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــا د سترګـــوغـــړولو طاقت راکړ
ښکلي مخ ته دې کتلو فرصت راکړ

اوس به څنګه ګنهـګارنظرقابوکړم
په توبې دې چې بخښلو صفت راکړ

په تلوارکې یوهرڅه له موږه هېردي
تا په ژونــد دتېر وتلو خصلت راکړ

اې دروح فرشتې داخل مې که پرېږدې
نو جـنت ته دې ورتللو مهلت راکړ

ستا له قصده به ددوو پرځای څلورکړم
تاابلیس دپرېښودلو مصلت[1] راکړ

یـــادوم به یې تـرعمره اې شېـرزیه
چې په ژوندیې پوهیدلوعلمیت راکړ

(۱) مصلحت

ځړه په ځوړه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطره

د زړه په سرمــــې خاطره لیکمه
ورته عنـوان بـه ستا نامـه لیکمه

غم مې ګاونډ کې اوسي کلی مویو
اشنـا د سترګي ژوند کیسه لیکمه

د زړه په وینــو مـو روزلي غوټۍ
خو نن قسم چې ترې ګیله لیکمه

کله دې غـم کله ښادي میلمه وي
پـه نـرمو ګــوتو حـوصله لیکمه

د زړه په کور مې بمبارونه کیږي
چـــاته ترخه چـاته خـــوږه لیکمه

ستادخوبونو تعبیرونه ګران شول
شېرزیه ژوند دې شوګیره لیکمه

ژړه په ژړه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړونه مو چوي نور پاخه دي خوشالي چرته ده
وچ موله اوښکو نه ليمه دي خوشالي چرته ده

دلته خوټول خــلك غمجـن دي او ويرونه کوي
هلته څه حال دی دلته څه دي خوشالي چرته ده

دلته خونشته دی فرغون خولارويان يې شته دي
چې ترينه تنګ واړه زاړه دي خوشالي چرته ده

د چنارونو پاڼې زيړې شوې مرغــان نه راځي
ځوك مروردي اوڅوك مړه دي خوشالي چرته ده

هــريو جابر ده توره کښلي دلته وير جوړوي
په وينوسمې غرونه سره دي خوشالي چــرته ده

شــېرزيه ووايه صفا چې اوس ژړا نه درځي؟
ورونـه د يو بل نه خپه دي خوشالي چرته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وعـــده

زما کـورګي کې اور لمبې لمبې و
د ستاپه کورکې غړ چمبې چمبې و

تـــا مې سلګـــیونه لذت اخیسته
زمـــا زړګـــی و خـــو ایرې ایرې و

اوس دسهار پیغام بې میني راځي
مخـکې راتللـو خو وږمې وږمې و

هغه وعـده یې کـړه پوره په مینه
وجـود یې راوړلو پارچې پارچې و

شېرزیه ستاله سترګواوښکې تللې
ګـنــي د ډیرو ژوند نغمې نغمې و

(c) ketabton.com: The Digital Library

د امیدونو آمیل

دومــره مه کوه غـرور په تورو سترګو
بیا دې زړه کړلوټکور په تورو سترګو
د ښایست جلــوه دې لرې لرې تــللي
درته جوړ نشي پیغور په تورو سترګو
د بـــورا پرځـای شـــبنم د ګل پـر پاڼه
سحرګاه تـه شي مشکور په تورو سترګو
درته جوړ مــې دی امیــل د امـیدونو
ستا پرغاړه زوږ اوشور په تورو سترګو
د رقـیب سینه به یخه شي چې یوشــو
لاس یې خلاص دده دزورپه تورو سترګو
پسرلی شولوشپونکي ته شپیلۍ ژاړي
ورږمــې پـریـوتې هر لور په تورو سترګو

همیشه دې وي خوشال په زندګۍ کې
د **شېرزي** دسترګوتور په تورو سترګو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوك چې ډول وهي زوريږي لري جانه
نوره ورته هسې کولمې خوري جانه

هـــر ســړي نـــن ښه بد پيــژندلي دي
ولـــې بيا د بـــل کيسې مني جانه

دا کلـــی خـــو مينه مـــين نه پريږدي
خـــوار مـــين د کلـــي نه شـــړي جانه

ډيـــر به د نخـــرو په چـــړو ووژنـــې
وادې چـــول ليچـــو کې بنګړي جانه

لاس په لاس رقيب سره چې ګرځې ته
دا شـــيرزی به کډه چرته وړي جانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

توره شــپه وه ستر ګو نه کړلو نظر
برابر شــومه د میــني په لوی غـر

ګلورینه زندګي ازغي ازغي شوه
چــاته ووایم د ســوي زړه خـــبر

مینه پایي د عــاشق په پاکه مینه
معشوقــې خو نه د خیروي نه دشر

د پرهر پرهر زړګي په وینو لیکم
د یو چـا په دروازه باندې منـــظر

داشېرزی خولاپخوا دی غولیدلی
په خــوبانو ځــکه نه کــوي بــاور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخــــتر تــه!

ته د اخـــــتر د خوشالیو میلمه
زه د نـــړۍ واړه غمـونو کوربه
داچــې ترتا در رسیدلی نشم
له پنډ غمونو پاڅیدلی نشم
ســلام ســلام قـــربانه
دامې پیغـــام قـربانه
تا ته اختر مـــبارك
دازرین لمرمبارك
******
شي دې اخـــــتر د خـــــوشالیواخـــتر
د غـــم ځـپلـــو د خـــوښـــيو اختر
دغه د اوښکـــــــو ډکې سترګې
که دغمـــو ځینې شي سپکې سترګې
اختردســــــولې سره مل شي راشي
دجـګـــړو لرې پل په پل شي راشي
دایتیمـــان چې په خـــندا ووینم
خان وغریب چې خواپه خواووینم
جـهان ته وښایوهرڅه کوی شو
بغیرله جنګه یوکیده کوی شو

په روه روه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به نــو هلــــه په رښــــــــــتيا اخـــتر يې
ته به نـــو هلــــه د هـــــر چــــــا اختر يې
بيا به دې لمانـځــــــو په خـــوښيو سـره
لــــه اتڼــو ډولــــــــــو ســــورنيــو سره
دا خپل لاســــــــــونه به د وينو پرځای
داځلــــــې سره کړو په نکريزوباندې
اختر د ټــولــــو مبـــــــارك **شيرزيه**
اورې شه خلاصې له ټوپك **شيرزيه**
******

هغه څوك چې په لمن يې لمونځ روا و
هغه څوك چې په مسجد كې به تنها و
د ساقي ســـــــره مې وليد ميكده كې
نن يې ځـــــــــــانته ناروا عمل روا و

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېنداره

کله راته پریوزې په هېنداره کې
کله رانه ورك شې سـمه لاړه کې

نه دې هـیرولی نه ساتلـی شم
یـه صنمه ته چې ځان بېزاره کې

وباسه نفـــرت د زړه نه وباسـه
دادنګه ځواني مې درنه ځاره کې

ژوندنه مې دغم ځنځیرتاوشویدی
بنـد یمه د مینې سختـه چاره کې

اوښکې دګریوان غیږه کې ولوېږه
سترې سترې ژوندبه مې کراره کې

یه **شېرزیه** ژوند د خاورو ځلی دی
ستوري داسمان به بې مداره کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورکۍ

موري بې له تامې ژوندسلګۍ سلګۍ دی
په زړه جـوړ پرهـــر مې نـښه د يارۍ دی

د تا غـــيرږه شـــي ارام د ټـولـو سـترېـو
اوس مې هغه مينه خاورې زړه تـنکۍ دی

خـوږ انځـور دې راته ستـرګوکې غرېږي
ځـــه يادونـــه ځـه دې غــم دلۍ دلۍ دی

جنـــتونه دې د پښـــو د لانــدې خـانـدي
زړه مې ستادسترګو حوروته موسکۍ دی

ته د قــدر پربښـــتـــه د ذوالجـــــلال يې
يـــوه لاس کې دې زانګــو بل کې نړۍ دی

له ليمو دې اوبښکې پاکې کړه شـــېرزيه
محمـــد هـــم جـــدا شوی له مورکۍ دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار

ګل مې کاغوټې مې کابهار مې کا
ومـې وژنه زلـفـو کې په دار مې کا

اوس مې دژوندون سره هم ورانه ده
یارمې کا نګارمې کاخونکار مېکا

نشـــم ګرځـولـی زولنـــې ګــرانه
صــبر تمـــام شویدی په لار مې کا

ډېر ډېر ستمـــونه مې زغملي دي
تــورو شپوهلـی روڼ سهارمې کا

هــر وخت به د یار په نرمـه ژبه یم
وزمـا شـېرزیه خــوږ اشعار مې کا

پښه روه روه مانګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

جــدايي

دې ګذران ته مې سلام دی جدايۍ کې
ژوندون ګران دی بې له ياره تنهايۍ کې

مجبـوري ده د زړګـي په لاره درومــم
د پاچا ســره ژوند نشي بدمعاشۍ کې

د ځــوانانو جنــازې وطــن کــې ډېرې
ناپوهي ده جهــالـــت دی کورنۍ کې

پښتــانه يو پښــتني غيرت به ساتو
په نـامه د احمــدخــان يو په نړۍ کې

ازغــي تل وي د ګلـونوسره څنګ کې
اې شـېرزيه غم او درد وي په ياری کې

غــزل

په اورونو کې سوځـېږي لـیونی وي
نه مـړ کـیږي نه رغـــیږي لیونی وي

تــل دځـان سره دخیــال سندرې وايي
لاس يې کار تــه نه ټيټـيږي لیونی وي

دژوندون په هريو ګام کې ستړی ستړی
د یــار مـخ ورتـــه یادیږي لیونی وي

د پیغـوراو دتهمت کیسه کـې نه وي
خو چې یار يې خوشالیږي لیونی وي

همېشه يې د خوبونو سره جنګ وي
اې شیـرزیـه نــه بیــدیږي لیونی وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاربیته

ګــرانه چې تا راته خندلي نه وی
ما به ځیر ځیر درته کتلي نه وی
زړونه پــــیدا د مـحـبـت د پاره
د ښـکلو ښکلو د صحبت د پاره

د زړه په سر مې چا نامه لیکلي
په زریـن تورو مې خامه لیکلي
له اوبوغوړپ نکوم ړنګه به شي
دازنـدګي راباندې تنګه به شي
دغـه ارمان به مې پوره شي کنه
دزړه زخمونه به مې ښه شي کنه

دا دنیاګۍ ده د الفـــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره

د زړه یوه ده بدلـوي یې کــــله
ځان به لمبه کړي خوپریږدي یې کله
دټول وجود سره مصلحت نکوي
پـدې خبــره کې غفلـت نکوي
ځان پاچا بولي پاچــاهي کوي
په خپــــله خوښه زنده ګي کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان خوبه ډال کړي دتهمت دپاره
د ښــکلو ښکلو د صحبت دپاره
په ځان لمبې مني یار نه سوزوي
تهمت کیسې مني یار نه خبروي
په توروغروکې اوسیدل خوښوي
دیارپه وړاندې سوځیدل خوښوي
نــه د پیــسو اود مــحـــل دپاره
نه د خــوراك اونه د چـــل د پاره
زنده ګي غواړي رفاقــت دپاره
دښکلو ښکلو د صحبت دپاره
مینه په وینه ساتل کـــیږي ګرانه
زړونه د زړو سره پـوهـــیږي ګرانه
ځان به لوګی خویاربه ښادغواړي
څوك چې عاشق وي دغه یادغواړي
مینه وفا مینه شفا شـــــــیرزیه
مینه ژوندون مینه دنیا **شیـــرزیه**

ځان دې لوګی شي دهمت دپاره
د ښــکلو ښــکلو دصحبت دپاره

مړه زړه په ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـا ژوند زمـا ايمـان د تا په لاس کې
دشتې غرونه دنګ اسمان دتاپه لاس کې

دا احسان به داخواران چېرته پوره کړي
ګنهـګار زړونه چشمان د تا په لاس کې

مـورډ وعـده درسره کـړې خـو ويريږو
خوبيا هم وياړو په ځان دتاپه لاس کې

قـافـلـه د ژونـد تـوندئ باندې روانه
شپه اوورځ سپرلی خزان دتا په لاس کې

که مې خيـال وزرونه وکړي تراسمانه
ترې عاجز دشېرزي دان دتا په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختره ستا اظهار کولی نشم
له مجبوری سینګار کولی نشم

له هره کوره فریادونه راځي
د ژوبلو مړو شمار کولی نشم

اختره راغللي یوه شېبه وې
د خپل جنان دیدار کولی نشم

مرغانو داچې ځنګلونه نشته
د ګلاب ګل چنار کولی نشم

نن دنکریزو پرځای وینې موښو
شېرزیه نور کرارکولی نشم

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تـــوله نړۍ یې چې اتل یادوي
د ښکلو ښکلی مې کابل یادوي

زمـا له کــــوره جنـازې روانـې
هـغـه بانډه او توراوربل یادوي

ژوند بې وفــادی وفـا نه پیژني
درتــه یوه ورځ به اجــل یادوي

چا کـړل تنها کې په کارو لاسونه
څوک له مستۍ نه یواوبل یادوي

ترکهکشــانه رسیـدلی شپرزی
څوک په زبان څوک په غزل یادوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لعل

چې په دارشي داسې زړه درځيني غواړم
تنـها زه يم چې دا څــه درځيني غواړم

پـاكه ميـنــه پاك نظـر پـاك اميدونه
راله راكــړه هستي نه درځيني غواړم

ما د ستر ګو نظر ستر ګـو كې ساتلی
د ګــودر پيغلـې اوبه درځيني غواړم

لــږې وكـړه د ياری د ژوند خـــبرې
چې دميني په نوم زړه درځيني غواړم

په ايـرو كې دې موندلی دی **شېرزيه**
هغه **لعــل** لـږه شيبه درځيني غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

درمـــان

رانـه دې واخیستو درمان مرګیه
ولــــې به نه کـوم خپګان مرګیه

واړه دنیـا مې ده پـســې خوړله
راته خالي دې کړو میدان مرګیه

د زړه ټـوټه وه رانه بــــیله شولـه
ژاړي مې تل پسې چشمان مرګیه

کــله مــو یو کــله مــو بـل ژړوي
راته اور شوی خپل مکان مرګیه

تل په اغــزنو لارو ځــو او راځـو
هیـڅا مو ونکړو پرسان مرګیه

وینه په وینه مینځې تل افغانان
د شېرزي ژوند خزان خزان مرګیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا راڅغلې

ټـــولې لارې مې څارلې بيا رانغلې
سترګو سترګو ته کيدلې بيا رانغلې
ما به ځان درنه لوګی وه که خبروی
تورو خاورو ته چې تللې بيا رانغلې
دزړه غوښې مې خوراك شولې ارمانه
په لوی رب مې وسپارلې بيا رانغلې
ډيرې نښــــې يادګارونه دې را پاتې
مـــا ژړا سلـــګۍ وهلې بيا رانغلې
خړوخاوروچې بدن يې خراب نکړئ
ترينـــــه پيغلې شرميدلې بيا رانغلې
اوس مې نشي ددې خلکو سره مينه
رايـــاديـــږي دې غزلې بيا رانغلې
تنها ناست يم دسکون ځاله مې ورانه
په کفـــــن چـــې پټيدلې بيا رانغلې
مـــــروربــــه رانه نه وې د زړه سره
چې دې سترګې نه سپړلې بيا رانغلې
که مې هرڅومره زارۍ خاوروته وکړې
ګـــــرانه نه يې راکـــولې بيا رانغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځړېدلي سرونه

نه پوهیږم چې دچا سپیره نــظر و
چې له مایې واخیستلې بیا رانغلې
عزرائیل درته په سپینه جامه راغی
دا وعـــــده هرچا منلې بیا رانغلې

د مرګي ترخه پیاله یې نوش جان کړه
شــېرزي اوښکې تویولې بیا رانغلې

لکه اوبو وړی انسان هـــــر شي ته لاس اچوي
داسي مي زړه وړی جانان هر شي ته لاس اچوي
د خوبرویانو د خـــوبرو پیغام ځلور کونجه کي
په هـــر زمان په هر مکان هرشي ته لاس اچوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ته مې شه چنار زه به دې سیوری شم
ته مې شه مدار زه به دې ستوری شم

وبــه روزو دغــه شبنــمي غــــوټــۍ
تـه مې شه کتاب زه به دې توری شم

وبه کــړو مــزل تر خپل مـنزل پورې
تـه مې شـــه قدم زه به دې لوری شم

نوم به دې زما له خولــې ونه لوېږي
هرڅو که وجود باندې کمزوری شم

سل وارې جرګـــــې درپسې لیږمه
یاره که شېرزی درته مختوری شم

ګرځه په دوه دوه ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلونو باران

د زړه په سر مې چې ماڼۍ جوړوې
یاره چې غم که به ښادۍ جوړوې

ستا هرکلي ته به لیمه کړمه فرش
که چیرته ورونوکې دوستۍ جوړوې

هـدیرې ډکـې په ځـوانانو شولې
مـوږ ته په نه کیسه زندۍ جوړوې

زړګـی دې کاڼی نه خـوږیږي پرچا
دلـته لګـیا دلـته بدۍ جوړوې

په ځان باران دسرو ګلونو غواړې
خـوار افغـانانو ته ږلۍ جوړوې

شېرزی دې غواړي کډې بارپر اوږو
نا تـرسه ولـې دښمنۍ جوړوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ځوانۍ زوربه دې کم شي يوه ورځ
درته جوړ به امبار غم شي يوه ورځ

د غروردنګه مانۍ به دې راپريوزي
خپل عمل به درته ګرم شي يوه ورځ

لږلباس دخاکسارۍ درله په تن کړه
دخدای قهر به درسم شي يوه ورځ

لږ په خــوارو عاجزانو کـرم بويه
داغريب به دې مرهم شي يوه ورځ

اې ناتـرسه د يتيم غوښو ته ناسته
درته نس کې به اړم شي يوه ورځ

راته ډېـره کـږليچنـه لار پرتـه ده
اې **شېرزيه** سوال به هم شي يوه ورځ

ښه په ښه ورځ په ورځ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیوستون

هېواده نور خو دې زرغون غواړو
وګـړو ستاسو هم پاخـون غواړو

ښکلی وطـن مو شولو لوټې لوټې
هریو دښـمن دې خوارزبون غواړو

په سردرودې سره اورونه بل شول
نور دې بچیانو کې سمون غواړو

دسر پګړی سړی مو پاتـې نه شو
نوره په سولـه کې ژوندون غواړو

شوې یې تیرې تورې سینوکې پڅې
نـور په خندا خندا پښتون غواړو

شېرزیه یو یو به مو وژني په دار
د لوی څښتن نه پیوستون غواړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې يې زړګی زه دې يم ځان اشنا
ولـــې رانـه نـــه کـوې پرسان اشنا

زړه خو دوجود په سر پاچا وي نـــو
تـه رانـه جــدا کوې ګـــذران اشنا

دغه مړاوې مړاوې غوټې تاندې کړه
شـه ځپـې ځپـې ښکلې باران اشنا

يه ګلابـه تل به دې ښـــکلا نه وي
مـه چـيـړه خواروکي بوراګان اشنا

وخپـــړه د لمر په شان شغلـې وکړه
خلکو ته سکـون شه له اسمان اشنا

هـرڅه يې د ستا په نوم بايللـي وو
ولې په شيرزي شوې بدګمان اشنا

ږېره دوه دوه په دوه دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرانه راتلونکي زنده ګي جوړه کا
تور قبرستان ته رڼايي جوړه کا

دنيا دوکه ده چې دوکه دې نکړي
سوال و ځواب ته تياري جوړه کا

پدې خلاصيږې نه چې نه پوهيدم
په ژوندون لاره د خلاصي جوړه کا

نه به رشوت نه واسطه چليږي
پخپل عمل ځانته خوښي جوړه کا

منزل دی لرې لارې سختې سختې
ربه شېرزي ته اساني جوړه کا

هره ورځ په ورځ مشکلږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد

درده بس راځه د یوه لوري یو
زړونه مودي یوشانې معزوري یو

بې له تا پرهر زما جوړیږي نه
ګرانه چې دعشق په اسمان ستوري یو

راوړه د پرهر تر خوا جونګړه دې
موږه د یو بل د مینې توري یو

زړه ته مې راغلی یې دچا په سر
لمر دې تورو ي ګرانه د سیوري یو

کوریې دشېرزي دزړه په سربانديې
اوس خو به یې ساتو چې کمزوري یو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپه

درمې کړلو زړه په سپينه لپه کې
روڼ لـکه اوبـه په سپينه لپه کې

هـرڅه مې د ستا په سـرمنلي دي
ژونددی يوه خوله په سپينه لپه کې

هېره به مې نشي د زړګـي پاچـا
هغـه خاطـــره په سپينه لپه کې

مه چيچه غاښونه ځوانيمرګه شې
دارمــې وګاټـه په سپينه لپه کې

هوش راځينې واخله په خيالونوکې
مـــۍ يوه پياله په سپينه لپه کې

اوښــکې تويوه **شېرزيه** دومره نه
خــانده څه ناڅه په سپينه لپه کې

ګلالۍ په روه روه ښوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستړی منزل

جنګ بلاستړی مزل دی نه رسیږي ترمنزله
پښتنوڅانونه ډوب کړل سمندرباندې پخپله

که داورونه دوحدت په ټغرناست وای متحدوای
نن به نه وو فریادونه له اټکه تر کابله

دوطن دا هریو کاڼی مو له سرو غمیوښکلی
که مو دا رنګینه خاوره له غلیمه وساتله

چې مورکړله دسولې مینه جنګ ته ځوانیمرګ ته
د ژوندون دکلي لاره موږه خپله کړه بدله

ځوانې هیلې امیدونه مو یویو پسې ډوبیږي
ددوستۍ لاس مو ورنکړو تر دې دمه یو تربله

ها چې موږ روانه کړې بس یوه یوه تخته ده
اې شېرزیه دامیدکشتي دریاب کې ودریدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیردې کړم مجبورکلی درپاتې شو
بل دې کــړلو اور کلی درپاتې شو

مــا در سره پتــه میـــنه کـړې وه
تا کړو اواز خـور کلی درپاتې شو

غــرونه غــرونه مینه مې ټوټه ټوټه
جوړ دې کړلوشور کلی درپاتې شو

نشـــي ګــرانه دلتــه ګـذاره ګرانه
ژوند شولو پیغـور کلی درپاتې شو

ووژنه شیــرزی خوپه انصــاف سره
مــه لګـــوه تـــور کلی درپاتې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترنم

ګل د ګلابونو يې خيال کې دې ساتم اشنا
پټ په تورو غرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ســـور په وينو ګرځمه زړه زما پرهر پرهر
تا له خدايه غواړمه ژونـد زما خطر خطر
راز د پــټو زړونـو يـې تل دې يادوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

بـند په بند تړلـی يم تاو رانه ځنځيردغم
تـا په زړه ويشتلی يم تل کومه وير صنـم
مينــــه د وختونو يې وينـه دې ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

تــــا ګناه ګناه ويــل ما ثواب ثواب اشنا
تا ټوپك ټوپك کول مـا کتاب کتاب اشنا
مــور د تورتمونو ده دابه غـورځوم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

ته مې يې ملهم دزړه ته مې زنده ګي ګله
ګوره تل خوارېږه خوارېږه ته مې پاچاهي ګله
ژونـد د ارمانونو مې داشـېرزې ګنم اشنا
پټ په توروغرونو يې اوښکې تويوم اشنا

زړګـــى زمـــا لــکــه غـنم چـــاودلى
دښــمــن مې نه دی خو صنم چاودلى
کنډر کنډر دی لوټې لوټې پروت دی
لـــکـــه په لـــويه لاره بـم چـاودلى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګلــونه ماښامونه مې نظرته وړاندې راشي
دمينې تېروختونه مې نظرته وړاندې راشي

دمينې د مشــال دې پوروړی يم ګلــفـــامه
دحسـن دريابــونه مې نظرته وړاندې راشي

خبرې يې دکانې کرښــې زړه کې راسره دي
هاتللي شخصيتونه مې نظرته وړاندې راشي

فضاشوه دوړې دوړي توپانونه راخواره دي
دستـورو اميدونه مې نظرته وړاندې راشي

شــېرزيه ګنهـګاره مـحـبت دې ولــې کړی
دخلکو پيغورونه مې نظرته وړاندې راشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګناه کلي کې میشت یو دثواب له کلي لرې
ذهــنونه مــو تیـــاره دي دکتاب له کلي لرې

بې له ستونزونه صنمه په شپو شپو کوومزلونه
خو سهــار په کاڼــو ولــو د مهتاب له کلي لرې

مازدیګرشي ستاپه کلي لمرشغلې شغلې ډوبیږي
مــاښــامــونه راروان شي د آفتاب له کلي لرې

دردونه مې دزړه په کــور له هر لوري رادرومي
نومجبوریمه چې بندکړم دزړه باب له کلي لرې

څودستوروځلاګانې مې سپوږمۍ ته په سینه کې
بس **شېرزی** ورته حیران شي دځواب له کلي لرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ربه راولې د مینې بارانونه
چې تازه شي پرې دزړونو جوسونه

چې ویده زړونه راویښ کړي له خوبونو
ترنم کړي په پرې شوندو غزلونه

دغه راز د دنیاګۍ راته معلوم دی
دغه ژوند کله ازغي کله ګلونه

پاکه مینه مې د زړه په کور دیره ده
راته یاد دي تېر وختونه تېر یادونه

زخمي زړه به مې لمن کې درته پرېوزي
که دي هیرې کړې وعدې اوتېر لوظونه

د شېرزي دکفن غوټې شولې خلاصې
درته پاتې شول پریمانه ارمانونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د اسمان له کلي ستوري چه رالویږي
لیـــوني اجـل وهلــي تـرې ویــریږي

مناسب ده چې مـقام ته یې قـایل شو
دارختـلــي خلك چېرته چې اوسیږي

ژوند مو واړه په رڼـــا پســې تــړلـی
بې له شمعې پتنګ کله پاتې کـیږي

چې سپوږمۍ غوندې سړی پکې ظاهرشي
نــو د ستــورو رڼا هـلـــه معلومیږي

چې د زړه پاچایــې خپلـه وي تـاکلی
بیا په کمــو کیسو هسې خپه کیږي

چېګریوان یې شي تارتار دایې تحفه ده
اې شېرزیه که په مینه څوك پوهیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

عــيـادت په عبــادت کې حسابيږي
بس دروغ منافـقـت کې حسابيږي

د احسان تلـه درنه لره په ژوند کې
دا هـرومـرو قيــامت کې حسابيږي

چې يې ځانته خوښوې نوروته هم کا
د مـومنو په خصلت کې حسابيږي

چې دچاله ويرې توی شي قيمتي شي
رڼې اوښکــې محبت کې حسابيږي

ګــرانې لارې راته مخې ته شيــرزيه
ديار وصــل په جـنت کې حسابيږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ژوندون مې دی نیمګـړی بې له تاخوږه جانانه
قــربان دې شم صنمه مهــربانه یاقربانه

ملنګ ملنګ خیالونه مې دتخت خوبونه ویني
عجــیبه زمـانه شوله په ځان یم بد ګمانه

دسترګو دید مې بند په ځنځـیرونو دالفت شو
زړګـیه لیونیه چې ورك نه شــې له ځانه

سیلـۍ د محبـت ترینـه چــاپیره هــوا ګرمه
ګلونه مړاوي شوي دي چمن دی بې بارانه

د هیلـــو کاروانونه مـــو جانانه قـــتل شوي
څه ګونګه زندګي شوله شیرزیه بې زبانه

سبا

ورکې به تیارې شي روڼ سبا به شي
بیا به پســـرلی شي ښه فضا به شي

ډیر مـو د پرهـر پر کـټ ویرونه دي
نن که ســوله راشــي نو رڼا به شي

دا خلـك که ګـټه تاوان وشــمېري
بیــابه نفاق لــرې کړي پخلا به شي

نور به د ټـوپك پرځای قلم واخلــو
بوټــي د هېـــواد راتــه شفا به شي

تل به هـــــر کلی سولــې ته ووایو
یـه **شېرزیه** ژوندبه شي ښکلا به شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباب

د لوېټې د پېښې شـــرنګ يې نشته
رباب يې شور نه کړي ملنګ يې نشته

د ساقــــــي جـان هــره خـــبره منم
خــو دابه نه وايي چې بنــګ يې نشته

د تــورو برېښ يې تـر اسمــانه رسي
پښتون چې شته دی نو بيا ننګ يې نشته!

د حــسن پـــيره نن خـــيرات تړلوي
ها مخکيني شانې غورځنګ يې نشته

ددې جيـــنۍ په تنـــدي سپينه روپۍ
څه پکې مه وايه چې رنـــګ يې نشته

اوس د ګـــوګل په ريســـرچ يـار لټوم
مودې مودې کيږي چې زنګ يې نشته

په لار پــــرتې وې د منـګيو ټـوټې
شېـــرزيه ته وايې چې جنګ يې نشته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځانته مې ګمان د لېوني وشي
کله مې په ځان بد ګماني وشي

کلی مو له ښاره بلا لرې دی
یو نیم پکې کار د بازاري وشي

وشیندو تخمونه د ګلونو پرې
شنه شي په چمن کې موازغي وشي

توره یې له تیکې نه راوویسته
اوس به ترینه خامخا بدي وشي

ټوله چې راټول شي سره وروڼه شي
هله به شېرزیه نو خوښي وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چونګړه

فرش مې لیمه قدم پرې ږده رادرومه
نن مې جـونګـړې ته راځه رادرومه

پـه ډېـره میـنـه مې بـلـنـه درکـړه
دغه پـیغـام مـې ومنـه رادرومه

د غـریبـانـو ښـادي کله کله
لـږ یې د زړونو خـیال ساته رادرومه

د واړه عـمر فیصلـه یې کـیږي
ځـان یې ښـادۍ کې ګډوه رادرومه

سترګې مې ستا په لـورنیولي اشنا
ژرکـوه ژرژرې راځـه رادرومه

کلـه ښـادي کلـه غـمونه ګـرانه
شـېرزیه زړه روغ ګرځوه رادرومه

غزل

ســتر ګې تــوروه خو دومره ډېرې نه
اوښـــکې تــویوه خو دومره ډېرې نه

لوی مې دزړګي په باغچه کې کړې
لیــچې شــرنګوه خو دومره ډېرې نه

کړمه به شغلې سپینه سپوږمۍ به شم
وړانګې مې شمېره خودومره ډېرې نه

هغه دژونــدون خوږې خوږې شیبې
لـــږې یـــادوه خو دومره ډېرې نه

مــه کـــوه شېرزي ته ډیرنازونه هم
شوخي کیسې کړه خو دومره ډېرې نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل

ته لکــه د ګل په شانې ښکلي وې
زه لکه لـــــویدلی دلته پروت ومه

تا به د الفت خـوږې خـــبرې کړې
زه به غــلـی پلــی دلته پروت ومه

شونډې دې ګلاب سره تشبه لري
زه به میـرات مړی دلته پروت ومه

غــاړه به دې سروسپینو نه ډکه وه
زه بـــه غـم ځپلی دلته پروت ومه

ته به دغرور په تال کې ناسته وې
زه **شېرزی** به ستړی دلته پروت ومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سجده

ته امـــام د محبت زه مقـــــتدي یم
ته مـرشد د انس و جن زه یقیني یم

لوی دریاب دبیلتانه ازغینه کربنه
زما یاره ته عـــرب زه عجمـــي یم

ستاله میني مې دمینې لارمونډلي
هسې نه یم چې په هرلوري رهي یم

چې اذان د محبت مې ترغوږو شي
نـــوسجده یمه جنان ته په تندي یم

کلـه کلـه په بهـــار پسې قتــــلیږم
تانده هیله دشېرزي دپاك زړګي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلم

لاس کې مو ټوپک قلم ته بد وایو
ځکه خورو تیندک قلم ته بد وایو

تربې یو د خپلو وروڼو وینو ته
ځان مو کړلو سپک قلم ته بد وایو

زړوکې مودجهل چینې تاندې دي
جنګ ته ځوچابک قلم ته بد وایو

څوک به مودستړي ژونددمه شي نن
څوک لاس دکومک قلم ته بد وایو

جنګ موله بهره کورته راوستو
یم شېرزی هک پک قلم ته بدوایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلونه

ما به چې هــر وختــې کــرل ګلونه
لـه هــرې خــوانه مې ســاتل ګلونه

ما به یې شپه ورځې خـدمت کـولو
څاڅـکو خــولو مې پـهول ګلونه

دشپې شبنم و خپل څادر خورکړی
سهـارموسکی موسکی کیدل ګلونه

زمــا د هیـلــو دنیــاګــی وه دلته
کـــرار کــرار به لـــوئیدل ګلونه

د ژونــد کــیسه مې پکې ونغاړله
زمـــا غــــــزل کې یادیدل ګلونه

شــو دړې وړې د خوښــیو محــل
شــــبرزیه ښه ورژیــدل ګلــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دنیا چې شي مال ډیر لکه قارون
خوند به وانخلې له دغسې ژوندون

لالهاند به وې غرور به دې پیشه وي
یوه ځای کې به دې نه کیږي سکون

عجیبه غوندې وختونه په موږراغلل
اې پښتونه خاوره غواړي پیوستون

لـو ګـډ شوی دځوانانو په ځوانیو
د هـرچـا دام کې نښتی دی پښتون

کاروباردې شورخوړلی دی قاصده
د شېرزي تقدیرکې راغللو بیلتون

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاج محل

تېر وختــونه دې يادېږي اوکنه
د زړګــي سر دې خوږېږي اوکنه

وړکتوب و پاچاهي وه زندګي وه
چرته خيال کې دې ګرځېږي اوکنه

ستامنزل ته هغه تللي سپينه لاره
لاروي ځينــې تــيرېږي اوکنه

په ټالونو زنګيده به دې هېرنه وي
هـغــه مينه دې شرنګېږي اوکنه

بې هدفه بې مـــرامه يارانه کې
دښـــــکلا ډيــوه بليږي اوکنه

تاج محل غوندې کورګۍ زما **شېرزيه**
درته ســترګوکې غـــړېږي اوکنه

پوره دوه په دوه ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا تصویر

جوړومه دې تصــــویر په سپینو ګوتو
سپیني غاړې ته ځنځیرپه سپینو ګوتو

په خیــــالـونو کې تر اوجــه رسیـدلی
ودان کـړی مې کشمیر په سپینو ګوتو

څه په سپینه جـامه خلك رانږدې شي
راته وژني مې ضمیر په سپینو ګوتو

کله سترګو کې د سترګو مینه راکړي
کلـه راکــړي راته ویر په سپینو ګوتو

د زړګـي ور به رابنــد کــړمه د چـانه
ژړا راکړه خپل تقـدیر په سپینو ګوتو

د شـېرزي په غاړه سره سپین آمیلونه
پـــیر بابا کــوه تعبیر په سپینو ګوتو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګرد اسمان کې ګرځېدم لکه کـــوتره
د يو چـــا دپـــاره ومـــه مـرغلـــره

دښـــکلا پر پاچاهۍ مې واکمني وه
د ښـــايست دتاج محل وم پيغمبره

لـونګيـــن مې دسينـــې د پاسه ياره
لکه پاس وي په کمره باندې ګورګوره

دښايست دښکلاګانومې سيال نه و
ومـــــه پېغلــــو کې روانه تر ګودره

نـــازوم به دې شـــېرزيه لاترعـمـــره
پکې سرې سترګې ګرځېږه دزړه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګران

ربه راولــي بـاران په شـنه اســمـان
چې میلمه مې شي له ټولې نړۍ ګران
ټپروختونه ماشومتوب پکې رایادکړو
چــې پوره شي د مودو مودو ارمـــان

د وختــو ګــرمــو سیلیو ځــغـــلولي
د جـــنـون تیرو ازغـــیــو ژړولـــي
قــضــا شـــوي دیدنونه به ادا کـــړو
مــین زړونه مــو زیــړې تبــې وهلي

دغــه وخت رقـیب به وشـړوله منځه
داجــاهــل طــبیب به وشړو له منځه
نری شونډې به غـــزل ته حــواله کړو
دا ظالـــم صلــیب به وشړو له منځه

ځوره دوه دوه مالګرې

د چنــار ســیوره مو دمــه دزړګـــي ده
دارمـــان خــونه مو ســمه په زړګــي ده
نــور به لـــرې کــړو له زړونو نفــرتونه
مـحبـت نــرمـــه خـــبره د زړګـــي ده

ژونـــد به پـیل کـــړو په نوي نوي بڼه
د زړګـــي ګـــلان په مینه مینــه پڼه
لـــږ به یو بل ته اشـــنا ترغـــاړي وزو
د الفـــــت مجلــه جـــوړه نوي ګڼـه

په کـرار کـرار به کـړو پستــې خبرې
د تـېر شـوي یـادګارو وړې خـــبرې
کــړو به راویــــښ دا خــوبولي زړونه
زمــا شـېرزیه دالفت خــوږې خـــبرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوانیمرګه

ټول دي وخــوړم په زغــرده څوانیمرګه
خاص په ما میلمه یې درده څوانیمرګه

چې په ټــولوکې په ماباندې مــین شوې
کاشکې زه خو وی څوانمرده څوانیمرګه

که مې سـرد نازولــونه قـــربان کړم
دا لـــه ډیــرو نه بهـــترده څوانیمرګه

دغــه ژونــد دحســرتــونو امیــدونو
ډکــه ځالـــــه د بشــرده څوانیمرګه

بـیړی درومــي ترمنزل پورې شـېرزیه
ډکـــــه لاره د خـــطـــرده څوانیمرګه

ګرانه ورور په هیلو ستړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېواد

په هــېواد کې ورور وژنه به ترڅو وي
دا دخــپل کــور ورانونه به ترڅو وي

افـغانان يو د ورور وينه مــو پکار ده
دايـو بل ته ګــوت نيونه به ترڅو وي

مـورې د ســولې مـرغان وشړل له کلي
داد جنګ سـپيره لمـنه به ترڅو وي

دلته مړهلته زخمي هلته يـتيم وي
داســې عــمر تـېريدنه به ترڅو وي

دشېرزي سلګۍ سلګۍ سخته ژوندونه
دا د زړونــو مــاتـېدنه به ترڅو وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکه

پېړه دوه په دوه مڼګرې

په داسرو سروانګو مې اوښکې راغلې
يـوه مـخ ته په کـتو مې اوښکې راغلې

تـول غمـونه مې د کـور په وره ولاړ وي
ددې ژوندپه تېريدومې اوښکې راغلې

د ګلاب په خـېر ښکلا يې له مخ تللې
د ځوانۍ په رژيدو مې اوښکې راغلې

سپينه اوښکه وم د چا له سترګو لاړم
دارمان په قتليدو مې اوښکې راغلې

عجيبه ده تـرې هېنداړې نه شرميږي
خپل**شېرزي** ته په ليدومې اوښکې راغلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته مې ژوند وې آینده وې ستا په تمه
عجیبه وې عجیبه وې ستا په تمه

ستاخوښې نه مې دزړه وینې قربان وې
ته پخه د باغ میوه وې ستا په تمه

دزړه للمې ګلان ټوله مړاوې شوي
ته باران څپه څپه وې ستا په تمه

په ګریوان دې مرورې اوښکې درومي
مازدېګره چې خپه وې ستا په تمه

څه ښه وایي چې ښه مکوه بد نشته
خو له ورخ تېرې اوبه وې ستا په تمه

د شاعرد شاعری شعور دې مات کړ
د شېرزي دژوندچینه وې ستا په تمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسولې کاروان

که چیرته ټول شوسره ورونه څومره خوندبه کوي
دا تیت پـرك خواره قومونه څومره خوندبه کوي

نه به بدي وي نه به جنګ نه به خپګان تر منځه
چې سره یوشـي ټول لاسونه څومره خوندبه کوي

ګـوتې به جوړې شي قـلم ته او په کاربه راشــي
روان د سـولـې کاروانونه څومره خوند به کوي

چې مـــو واړه الفبا وایي ښوونځـي ته درومي
داد مـعارف تنکـي ګلونه څومره خوند به کوي

لکـه اوبو وړی انســـان هـرشي ته لاس اچــوي
داسې که وینې شي ضمیرونه څومره خوندبه کوي

دغره شپونکی دتخت پاچا که ځانته یو ووایي
شېرزیه نه به وي جنګونه څومره خوند به کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه مې ګناه کړېده څه مې جفا کړېده
ولې مې وژنې یاره څه مې خطا کړېده

زه خوپښتون یمه پښتوپالمه ننګ لرمه
ما خو زړګی ساتلی ما خو وفا کړېده

سر مې قربان دپښتني عنعنوي کلتوره
اې نازولې خاورې دا مې سودا کړېده

دتن په وینو به روزم دخپل هیوادګلونه
داسې مې ژمنه دمالیارسره رښتیاکړېده

شېرزی به ووژني خو هغه مینه مینه نه مري
نن مې په زغرده خپل زړګي راته ویناکړېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمضان

ربه قبـول کـړې رمـضـان له مـوږه
ستـا رالـیږلی دا فـرمـان له مـوږه

مونږه عاجز یو مونږ ګـناوې کړي
اوس به توئیږي تېرعصیان له موږه

هـا چې د زرو میـاشتـو اجـر لري
د قـدر شپه مکـړې پنهان له مـوږه

رب ته بهتردی دخولې بوی له مشکو
خپه یې مکړې په هیڅ شان له موږه

شـــېرزی لـرم د رحمتـونو امـید
نـاراضه مکړې عالیشـان له موږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نښتر

وخت مې په سر لکه د لمر ولاړ وي
ستا نېـغ بانه مې په ځيګر ولاړ وي

داچــې په نه خــــبره وران شو سره
رقيــب پــدې شر کې اکثر ولاړ وي

کلــی مــزه کــړي چنــارونو باندې
دغـره ښکلا ده چې نښتر ولاړ وي

د محبت نــړۍ ښـــــــکلا وفا ده
زړه چــې مــين وي په کمر ولاړ وي

زه خو شپــونکی يمه غمونه پيايم
نـظـر مې دلتـه کلـــه بر ولاړ وي

ميـــنه په اوښکــو چا پاللي نه ده
شپـــرزيه ويــنه کــې اثر ولاړ وي

ګړۍ په ګړۍ ملګرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــا د ژونـــد د خاطـــرو هـــېواده
کله به خلاص شې له پردو هـــېواده

دوخت فرعون سره جـــداکړل زړونه
اې د ويـــاړلـــو پـــښـــتـــنـــو هـــېواده

خوب مې ليدلی که ربښتياشي چرته
سوله به راشي ورو په ورو هـــېواده

د لمرد وړانګو په شان وړانګې لري
قـــدر په کار ستا د زلمو هـــېواده

تاندې چينې جګ چنارونه منګـــي
اې د شـــېرزي د اميدو هـــېواده

(c) ketabton.com: The Digital Library

وفـــا

زمـــا د واړه خـــاطـــــرو دنیـــاګی
تاتــه پرته ده په سجـــدو دنیــاګی

داچـــې د دار د پاسه مینه غواړي
دغــــه وفـــا د پښتنــو دنیــاګی

د خوشـالیوکـــډې مخکې تللـي
دژوند ساحه مو ترپنجرو دنیــاګی

د محبـت زړونه یو ځـودي پکـــې
کلــی مــو ډك له نفـــرتو دنیـاګی

زړه مې ماشوم غوندې سلګونیولی
کاروان داوښکوترې راتلو دنیــاکی

د زړه په سـرمې دغمـــــونوخیمـــه
د شیرزي عمر په سلګــو دنیــاګی

هره ورځ په ورځ ملګری

بانه

د چــا وړې وړې خــبرې ماته خوب راولي
لکــه دجګوغــرو سندرې ماته خوب راولي

دشوګیروغیږه کې شپه تیره کړم ویښه ویښه
سهــار نــارې وهــي بلبلې ماته خوب راولي

دنګې ځوانۍ لشـې لشـې بانهودې وخوړلم
ستـا قــدمونه د تــنزرې ماته خوب راولي

د پښتنو دا رواجــونه ناهــیلي دژوندون
دپیغورو تېرې خنجــرې ماته خوب راولي

حســـن یې ډیر دګلابونونه شــېرزیه ګله
هغه منګي هغه ګودرې ماته خوب راولي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرین ټال

څاڅکي څاڅکي دباران را وريدل
خــوږمـن زړه مې د چــا لارې ته کتل

د خيالونو په زرين ټال کې مې شـپـه
ســتا يادونه مې په زړه کې لـوبيدل

په ګريوان اوښکې مې سم دم سمندر
ارمــــانونه د زړګـــي مې ډوبيدل

دسپين غرسرې څپې ورباندې راغلې
ګـــلابي نـــازك زړګـوټـي سوځيدل

څه په لپو لپو بـنګ شـــېرزي وهلې
هم نشـــه دي هم خمــــار دده غزل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلی

تـرې لـرو ډېرامـيدونه پســـرلى شو
نــوي نــوي هـــوسونه پســـرلى شو

نوى كال شو د چنـــار غېږه شوه ډكه
د مـــرغــانـو اوازونه پســـرلى شو

نوى كال شوغرونوشين څادرخوركړى
ځمكې وكړل سينګارونه پسرلى شو

نن ښـوونځيـو ته روان په ډلــو ډلــو
د معـارف تنكـي ګلونه پســرلى شو

د خـــزان سپيره لمن په ټوليدو شوه
زاڼـو جوړ كړل كتارونه پسرلى شو

خامخا به قـــــافله مــنزل ته رسي
د شېـرزي دي ارمـانونه پسرلى شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

خېبر

يو مې خوارزړګی بل مې ځېګراوسي
يو خـواته کـابـل بل پېښـور اوسي

نه ورکـوي لاس د وحـــدت نه کـــنه
ځـــکـه يو په لـــراو بل په بـــر اوسي

ټوله دنيـاګــې ورته حـــــــيرانه ده
ډيــر په غـــدارۍ کې په هـــنر اوسي

زړه او خـــولـه يې زياته فـاصله لري
خـوله باندې خنداپه زړه خنجراوسي

نکـړي پښــتنـي رواج اوس نه کوي
هغــه پښــتانه چې په خـــيبر اوسي

چاچې تل په موږ زهــــر خوړلي دي
يه شـــېرزيـه ها مو دزړه سر اوسي

ځېړه روه په روه ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام

یاري کوو د چا احسان نه منو
کله د بل کله د ځان نه منو

که څوك سلام کوي سلام یې اخلو
که سلام نه کوي جانان نه منو

که چاته یو ځلې ترغاړې وتو
غداران نه یو غداران نه منو

زړه مې د هغو چې وفا پېژني
له نفرتونو جوړ خوبان نه منو

د زړه او ژبې ترمنځ کمه لاره
شېرزیه یوچې نشي جان نه منو

(c) ketabton.com: The Digital Library

نغمه

لا وړه یې ګلدســـته یې زمـــا زړه یې
ښایسته یې عجیــبه یې ښایسته یــې

که محنت یې خوصحبت یې محبت یې
ته نغــمه یې ته ګیلـه یې ته کـیسـه یې

تـــه دنیـــا یې ته وفـا یې ته ښـکلا یې
مـلـکـــه یې خـــزانه یې آیيـــنه یې

ژونــدون واړه غــاړه غاړه موږه دواړه
که خـــوږه یې که ترخـه یې خاطره یې

ملنــــګـي ده پاچـــاهي ده زندګي ده
چې درنـــه یې په پـــرده یې پښـتنه یې

ستا**شیرزی** دی ستالالی دی ستازړګی دی
داپه څــه یې چې خپه یې په غوسه یې

ځوانه دوه رده په دوه رده ملګري

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرگس

لاس ته مې بنګړي واخله پښوته زولنې ګله
تاســره مې مینــه ده دابه مــې منـــــې ګله

زړه کــې مې یوائې ته بل چاته ځای نه لري
تــه مې د دردو ملهــم کلــه به راځــې ګلـه

ته چې نه وې هغه ورځ هیچرې دې رانشي
اوښکې په ګــریوان زما ځي ځپې ځپې ګلـه

کونج په کونج نړۍ کې دې نه وینم ښکلا اشنا
وي لکــه د لمـرشغلـــې هره خوا خورې ګله

زړه به ورته نه وایم توره غـــوندې تـــیرہ ده
نه چــې مـینه وکـــرې نه مینه ریبـــې ګله

ستاخوږې کیسې پکې شنه نرګس ګلونه دي
دا زمـا زړګـــی **شـیرزی** واړه خاطرې ګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تا چې راوړل سره ګلــــونه په اختر کې
مــا هم لــرې کـــړل غمــونه په اختر کې

خــوشالی شوې رنګینــی شولې هرخواته
چې مو ورکړل سره لاســـونه په اخترکې

خوښ دلــبرشو بختــورشو چـــې اخترشو
سره یـــو شول جـــدا زړونــه په اختر کې

ته په چاودو چاودو شونډو چې موسکۍ شوې
پــېغلـــو وکـــړل اتڼــــونه په اختر کې

محبت یې په نفـــــرت باندې غــــالب و
شـــېرزي وکـــړل اخـــترونه په اختر کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شــفــق

یوه هیلـه یوامیــد دی یو ارمـــان دی
په دنیا کې نوره څه دي بـس جنان دی

لمرخپه شي په شــفق کې رانه پریوزي
بیاهم راشـي په سهــار کې مهربان دی

سر په مینه شي پیدا په مینه درومـــي
مجنون کــړی د لـــیلا سره پیمان دی

اوبه ځاځــي د چینې نه لکـه اوښــکې
طبیعت دی ښکلاګانې دي یــزدان دی

لکه ســتوري دسپوږمۍ په تملــق کې
یوګلاب دی دشـېرزي دزړه درمان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملنګي

لالـهانده زندګـي راپسـې تښتي
خپل خیالونه لیوني راپسـې تښتي

نه پوهیږمه چې داڅنګه انځـوردی
چې دستورو رڼایـي راپسې تښتي

دځوانۍ دعمرپښې یې لنډې مشه
د یارانـــو وفـــایي راپسې تښتي

که پـاچـا یــم دولــتونه راسره دي
طبیعت کې ملنګي راپسې تښتي

نه پوهیږمه دکــوم پــیر په دعـا ده
نن شــیرزیه پسرلي راپسې تښتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

زمـا زړه دی لـرې تللی لکه وړانګه
هلته پروت دی غلی پلی لکه وړانګه

محبت ده تــرینه غـــېږه راچاپـــیره
د چـــا دام کـــې پریوتلی لکه وړانګه

هغه نــوم چې له هرچانه ورته خوږ دی
پخپـل سر یې دی لیکلی لکه وړانګه

دهېنداري په ځېرمخ پکې لیدای شي
یوجـــهان دی یو ښـــاغلی لکه وړانګه

هغه وړانګـــه چې له لرې دلـــته راشي
د شـــېرزي ژوند ځلیدلی لکه وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه مې ډك دى له غمونه يو ځل راشه
لـه غمګـــينو انديښنونه يو ځل راشه

لــږ يې وتخـــــنوه ياره چې رضا شي
ستـــا د ډيرو يادیـــدونه يو ځل راشه

ته خو لاړلې د بل دلاس غمـــــۍ شوې
خوب مې ورك له اسويلونه يوځل راشه

په راتـګ به دې بسترنه شـــي راپورته
کــړې مـلهـم به پرهــرونه يو ځل راشه

ستا يادونه خو له تانه وفــــــادار دي
تل زمـــــا د زړه په خونه يو ځل راشه

داشېرزی شېرزی جنان به دې تل نه وي
بيا به وکــړې ارمـــانونه يو ځل راشه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیوه

ژوند مې د ســـتړي انـــتظـار په لـمن
د کلـــي خلـك ددې لار په لـــمن

موسکۍ موسکۍ شي غلي غلي وايي
دا واړه ســتوري د مدار په لمن

په مخ يې سپينې سپينې ترمې اوښکې
راتلې راتلې کتار کتار په لمن

حسنـــي ډيـــوه يې وه غمو مـــړه کړې
څه يې دکلي څه د ښار په لـمن

شــــيرزيه دا موسم د مينـــې موسم
مـــرغان راغلي د چنار په لمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالـــۍ

زما د ځنګ خــوږو ملګــرو درته څه ډالۍ کړم
داخپل زړګی درته ډالۍ کړم که لیمه ډالۍ کړم

دا د بهـار خــوږې شیبې دغه تازه مــوسمګۍ
د هغه تېرو خــوږو شپو خو به خواږه ډالۍ کړم

که زخمي زړونه پرې پیوندشي پیوندونه واخلي
که په ما کـیږي نو دوستانوته به زړه ډالۍ کړم

دژوند کتاب کې مې خوښیوخاطرې زیاتې شوې
نــوره څه نه لـرم بس ښکلــوته کاته ډالۍ کړم

دا کلیــوالې پښتنې پیغــلې بې پته مکـــړې
د ښاري پیغــلو د حیـــا نه به توبه ډالۍ کړم

زمــا د مینــې د اظـهار تــوري قـلـــم یادوي
شېرزیه ژوندبه مې یوچاته لکه سره ډالۍ کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناويتوب

د زرو لښتــه سپين او سره وشيندي
په لاره درومــي بـــس کاته وشيندي

د پيغلتـــوب لــه نــاز خبـــره نه ده
کــنه په ســـــره اور به اوبه وشيندي

ســتا ناويتـــــوب زما د تــن جنازه
په تا ګـــلان په مـــا وانبـــه وشيندي

ناز به دې ورم خو دومـره نه دلـداره
چـــې رانه دا وروکـــی زړه وشيندي

د ملنګانو برخــې خـوارې ســپېرې
شېرزی له دې ځولۍ نه څه وشيندي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چاپېر د سروګلو باران و تاته ځه پته وه
د کلي برسر کې جنان و تاته څه پته وه

د تن پاچا دې وه په سر د ښکلاګانو تـوپی
لکـه د واړه کلـي خـان و تاته څه پته وه

د ښار کوڅې هم د خوښيو پرځای غم واخيستې
هلته خوهرسړی په ځان و تاته څه پتـه وه

ښار ته راغلی نابلد و کليوال و سـړی
ښار ته راتلو باندې پښېمان و تاته څه پته وه

په ژبه خـوږ و تـرنم و د هـنر پاچا و
شېـرزيه هغه مې ارمان و تاته څه پته وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

فریاد

فریاد

د زړه کور کې مې نرۍ نرۍ فـــریاد دی
رانه هـــېر نه دی همغـه راتـه یاد دی

که هـــر څومره په زړه غتمـه تـیرېـه کېږدم
وایي ګل خـــو په اوبو باندې اباد دی

تـــور بانه دې سپېلنیو نه ښـــه کار کا
دنګ وجودمې ستاپه سترګوباندې ښاد دی

دجـنان کلـــي ته غلـی غلی درومـم
زړه مې وایي چې همدغه عشق اباد دی

دا د ډارکېسه کې نه دی دا شـېرزی دی
په ژوندون کې یې تنها یوشخص مراد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاعر

شاعـرۍ نه دې قربان شمه شېرزيه

چې راخوږ شې نود ځان شمه شېرزيه

دهـــېواد دغـو ناسورو پرهـرو ته

لـــږ ملهم شم لږ درمان شمه شېرزيه

دنازونـو اخـــتريز بازار يې ګـرم

هسې نه پکــــې تاوان شمه شېرزيه

ښاپيرۍ يې چې په غيره کې روزلي

زه د هغو ســـــرديـوان شمه شېرزيه

ددې ښکلو تکو سپينو نازولـــــو

نوو هيلو ترجـــــمان شمه شېرزيه

دغه خپله زنده ګي به سرچپه کړم

يابه ګران شم يا به وران شمه شېرزيه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر پېژندنه

زما جانان دې تاسو وپېژنئ! ښاغلی محمدالله شېرزی درته یادوم! شېرزی صیب د ډګروال شېرمحمد زوی دی چې په ۱۳۶۹ه ل کال یې د صبریو ولسوالۍ په خالبېسات کې، دې ارمانجنې نړۍ ته سترګې وغړولې. په ۱۳۷۸ل کال په یعقوبیوعالي لېسه کې شامل شو.او په ۱۳۸۸ل کال کې له یادې لېسې څخه په اعلی درجه فارغ شو. له فراغت سره سم یې په کانکورازموینه کې برخه واخېسته اوپه ۱۳۸۹ل دخوست شیخ زاید پوهنتون د ژورنالېزم پوهنځي ته بریالی شو،اوپه لوستلو سره یې په ۱۳۹۲ل کال کې له یاد پوهنتون څخه په کدر کې د فراغت سند ترلاسه کړ.شېرزی صیب زیارکښ ځوان دی، د خپلو لوړو زده کړو ترځنګ نړدې درې کاله کیږي،چې په بیلا بیلو خصوصي ښوونځیو کې د استادی دنده ترسره کوي، او همدا راز څلور کاله کیږي،چې په رسنیز ډګرکې په فعالیت بوخت دی،او اوسمهال د ولس غږ راډیو یوتکړه ژورنالېست دی. نوموړی له تېرو شپږو کلونو راهیسې له ادب سره هم انډیوالي کوي،او د غزلیزې ښاپیرۍ سره یې د مینې او ملګرتیا تار غځولی، او په غزلونو کې د خپلو خیالاتو اظهار کوي. مینه، حوصله، همدردي، قناعت او درک یې هغه لعلونه دي، چې شېرزی صیب یې تل د خپل شخصیت ښکلا ته کاروي.

عمر یې زرین او ګوتې یې خوځنده
ضیاالرحمن تنها
دولس غږ راډیو

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library